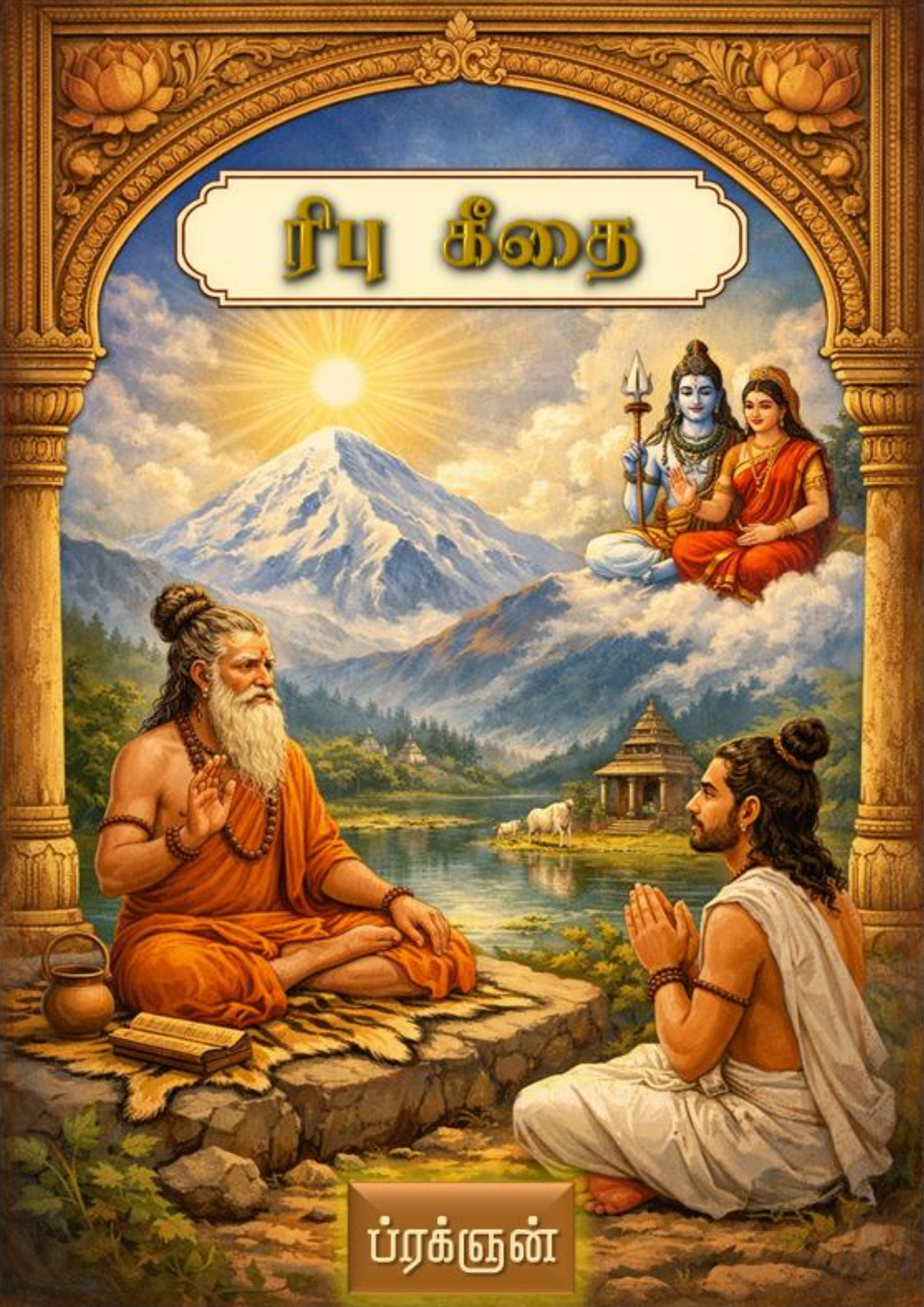

ரீபு கீதை

ப்ரக்ருன்

ரிபு கீதை

[மூலமும் - உரையும்]

விளக்க உரை

ப்ரக்ஞன்

நூல் விளக்கம்

நூலின் பெயர்	:	ரிபு கீதை
விளக்க உரை	:	ப்ரக்ஞன் [Prajnan]
மொழி	:	தமிழ்
வகை	:	தன்னாட்டம்
முதல் பதிப்பு	:	2022
நூலின் அளவு	:	டெம்மி
பக்கங்கள்	:	54
தாள்	:	A4
எழுத்து அளவு	:	12 புள்ளிகள்
உரிமை	:	அனைவருக்கும்
கட்டமைப்பு	:	சாதா பைண்டு அட்டை
கணினி அச்சு	:	ஓம் கிராபிக்ஸ்
விலை	:	அக விழிப்பு

ரிபு கீதை

முன்னுரை

(Preface)

ரிபு கீதை என்பது இந்திய அத்வைத வேதாந்தத்தில் மிக உயர்ந்த, மிக நேரடியான, மிக ஆழமான நூல்களில் ஒன்று. இது "அத்வைதத்தின் வேதம்" என்று சிலர் அழைக்கும் அளவுக்கு தத்துவத்தில் தூய வடிவம் கொண்டது. பாரம்பரியமாக, இது "சிவ ரஹஸ்யம்" எனப்படும் மகத்தான ஆகம நூலின் ஒரு பகுதியாகக் கருதப்படுகிறது.

ரிபு கீதை: வட மொழி சிவ ரஹஸ்யத்திலுள்ள ஆறாவது அம்சத்தின் நான்காவது அத்தியாயம் முதல் நாற்பத்தி ஏழாவது அத்தியாயம் வரையிலான சுலோகங்களின் விரிந்த பகுதிகளே ரிபு கீதை.

இதன் மையப்பொருள் என்னவெனில், காணும் அனைத்துமே பிரும்மம். நாமனைத்தும் அதன் ஸ்வரூபமே பேத புத்தியிலுள்ள மோகத்தை விலக்கு என்று பிரும்ம புத்திரரான ரிபு முனிவர் அவரது சீடரான நிதாகருக்கு அருளியதுதான் இந்த ரிபு கீதை.

மகாபாரதத்துக்கு இதயத்தானமாக பகவத்கீதை இருப்பதுபோல இந்த சிவரகசியத்தின் இதயத்தானமாக ரிபு கீதை விளங்குகின்றது. சிவரகசியத்தில் ரிபு கீதை முன்னர் பரமசிவனால் ரிபு முனிவருக்கும் பின்னர் ரிபு முனிவரால் திருக்கேதாரத்தில் நிதாகர் முதலியோருக்கும் உபதேசிக்கப்பட்டது எனக்கூறப்படுகின்றது.

சிவ ரஹஸ்யத்தில் ரிபு கீதை 50 அத்தியாயங்களில் 2493 சுலோகங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இதை பகவான் ஸ்ரீ ரமணரின் சீடரான அருணாச்சல சுவாமிகளின் அறிவுரையின்படி, திருவிடைமருதூர் பிக்ஷு சாஸ்திரி தமிழில் 44 அத்தியாயங்களில் 1924 பாடல்களில் பாடியுள்ளார்.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் திருவண்ணாமலையில் நம்மிடையே வாழ்ந்த ஜீவன் முத்தரான பகவான் ஸ்ரீ இரமண மகரிஷி அவர்கள் இந்த ரிபுகீதையை பாராயணம் பண்ணுமாறு பலருக்குச் சொன்னதோடு, தாமே சில பாடல்களைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொடுத்து அவற்றை பாராயணம் பண்ணவும் ஊக்குவித்திருக்கின்றார்.

சம்பூர்ணம்மாள் என்ற அம்மையார் தனக்குப் பாடல்களின் பொருள் விளங்கவில்லை என்று பகவான் ஸ்ரீ ரமணரிடம் சொல்ல, அதற்கு பகவான் ரமணர் 'பொருள் புரியாவிட்டாலும் பரவாயில்லை. இதைப் பாராயணம் செய்வதால் மிகுந்த பலன் உண்டு' என்று சொல்லி ஊக்குவித்தார்.

காவ்ய கண்டரின் ஒரு கேள்விக்கு பதில் அளிக்கும்போது, "அகம் ப்ரம்மாஸ்மி" என்பதே, இந்த மனதின் "வ்ருத்தி" என்று சொல்கிறார் பகவான் ஸ்ரீ ரமணர்.

அதுப்போல, சிவ ரஹஸ்யத்தில் ஒரு பகுதியான ரிபு கீதை அகம் ப்ரம்மாஸ்மி என்ற ஒரு மந்திரத்தை விட உயர்வானது எதுவுமில்லை என்கிறது.

ஜீவனது பேத நாட்டமும், சுக - துக்கானுபவங்கள் ஒழிய வேண்டுமானால், மும்மூன்றாக உள்ளவைகளும், நாம ரூப நாட்டமும் அழியவேண்டும்.

இந்த நிலை அகண்டாகார விருத்தி (துண்டாடப்படாத செயல்) தத்வத்தினால் தான் அமைய வேண்டும்.

நான் ஜீவன் என்ற மயக்க அறிவு நீங்கி நான் ஸத்-சித்-ஆனந்தமான பரசித் உன்ற உண்மையறிவும், இதுஉலகம் என்னும் மயக்க அறிவு நீங்கி இதுவே சத் -சித்-ஆனந்தமான சிவம் என்ற உண்மை அறிவுமே ரிபு கீதையின் சாரம்.

நிர்குண பூஜை யென்பதென்ன?

நிர்குண பூஜையைப்பற்றி ரிபுகீதை முதலிய நூல்களில் விரிவாகக் கூறப்பட்டிருந்தாலும் சர்வ யக்ஞ, தான, தப, வ்ரத, ஜப, யோக பூஜைகளும் "அஹம் ப்ரஹ்மம்" என்னும் உயரிய சொரூப தியானமே நிர்குண பூஜையின் தாற்பரியம் எனப்படுகின்றது.

இதன் மையம் - ஞானம் மட்டுமே. இந்த நூலில் குருவாக இருப்பவர் ரிபு முனிவர், சிஷ்யராக இருப்பவர் நிதாக முனிவர் (அல்லது நாக முனிவர்). இருவருக்கிடையேயான உரையாடலே இந்த "ரிபு கீதை" எனப்படுகின்றது.

ரிபு கீதையின் தோற்றம் - எப்போது ஏற்பட்டது?

ரிபு கீதை:

வேத காலத்தைத் தொடர்ந்து வந்த ஆகம/தந்திர காலத்தில் உருவான நூல். பொதுவாக கி.மு. 400 - கி.பி. 300 காலத்தைச் சேர்ந்தது என ஆய்வாளர்கள் கருதுகிறார்கள்.

இது சிவ ரஹஸ்யத்தின் உத்தர காண்டத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது. ஆதலால் இது உபநிஷதப் போதனைகளை அதிகமாக, நேரடியாக மற்றும் துணிவாகப் பண்டைய சம்ஸ்க்ருத மொழியில் சொல்லும் நூல்.

ரிபு முனிவரும் நிதாக முனிவரும் - வரலாற்று கதை

ரிபு என்பது சிவனின் மனத்திலிருந்து தோன்றிய ஞானரூபன் என ஆகமங்கள் கூறுகின்றன. அவர் முழுமையான "ஞானம் உடையவன்" எனப் பொருள்.

இதிலே, நிதாக முனிவர் ரிபுவின் சீடராக வருகிறார். அவர் தன்னுள் தோன்றும் சந்தேகங்களைத் தெளிவுசெய்ய ரிபு முனிவரிடம் சில கேள்விகள் கேட்கிறார்.

அதற்கு ரிபு மிக எளிய சம்ஸ்க்ருத மொழியில்,

"உலகமெங்கும் நீயே; நீயல்லாதது எதுவும் இல்லை;

உடல், மனம், உலகம் அனைத்தும் மாயை;

பரம்பொருள் ஒன்றே உண்மை" என்று நூற்றுக்கணக்கான முறை வெவ்வேறு கோணங்களில் விளக்குகிறார்.

ரிபு கீதையின் உருவாக்கக் கதை (பாரம்பரியக் கதை)

புராண கதையில், ஒரு காலத்தில் பூமியில் வாழும் தேவர்கள், ரிஷிகள், மனிதர்கள், யோகிகள் அனைவருக்கும் ஞானம் மூடுபனி போல மறைந்துவிட்டது.

அப்போது சிவபெருமான் "ரிபு" எனும் ஞானரூபத்தை உருவாக்கி அவரை உலகில் போதிக்க அனுப்புகிறார்.

ரிபு முனிவர் முதலில் நிதாக முனிவரைப் பயிற்றுவிக்கிறார். நிதாகர் அந்த ஞானத்தை மக்கள் மத்தியில் இந்த உலகிற்கு கொண்டு செல்கிறார். பின்னர் இந்த போதனைகள் "சிவ ரஹஸ்யம்" எனும் மிகப் பழமையான ஆகமத் தொகுப்பில் உள்ளடக்கப்படுகின்றன.

அதன் ஒரு பகுதியாகவே இந்த "ரிபு கீதை" வருகின்றது.

ரிபு கீதையின் தன்மை

வேதாந்தத் தத்துவத்தை யோகிகள் மற்றும் ஞான நிஷ்டர்களுக்கே உரிய வகையில் மிக நேரடியான, குரு - சிஷ்ய சம்வாதமாக, மிகப் பாங்காக சம்ஸ்க்ருத மொழியில் கூறப்பட்டுள்ளது.

இதில், எந்த இடத்திலும் சாதனை செய்யுங்கள் என்ற கட்டளைகள் இல்லை. அறிந்துக்கொள்ளுங்கள் என்ற ஆணை மட்டும் உள்ளது.

இதனால் இது, பகவான் ஸ்ரீ ரமண மஹரிஷி, ஸ்ரீ ஸச்சிதானந்தேந்திரர், ஸ்ரீ ஞானசம்பந்தர் போன்ற மகான்களால் மிகவும் உயர்தரப் புத்தகமாகப் போதிக்கப்பட்டுள்ளன.

ரமண மகரிஷி இது குறித்து கூறும்போது, "ரிபு கீதையைப் படியுங்கள் - மனம் தானாகவே மெளன நிலைக்கு செல்கிறது" என்று கூறியுள்ளார்.

ரிபு கீதையின் மையப் போதனை (Essence)

ரிபு கீதையின் உள்ளடக்கம் மிகவும் நீண்ட பல அத்தியாயங்களைக் கொண்டது என்பதினால், அவைகள் அனைத்திலும், ஏற்கனவே உள்ள அத்தியாயத்தின் அதே பகுதிகள், உபதேசங்கள் மீண்டும், மீண்டும் வருவதைப் பார்க்க முடிகின்றது.

அதற்குக்காரணம், அவ்வாறு அடிக்கடி கூறப்படும் அதன் உட்பொருள் விளக்கம் சாதகர்களுக்கு நிதித்தியாஸனம் நிலைக்கு உயர்ந்துவதாக உள்ளது. அப்படிப் பல வகைகளில் அவைகள் எவ்வளவு நீளமானதாக இருந்தாலும், அதன் சாரம் ஒன்றே.

1) "நான் பிரம்மம் - இதற்குப்புறம் எதுவுமில்லை."

உலகம் தோன்றினாலும், மறைந்தாலும் பரம்பொருள் மட்டும் நிஜம். இந்த உடலும் மனமும் நிஜம் அல்ல.

எல்லா மதங்களும், யோகம், தந்திரம், வேதம் என ஏதுமே இல்லாமல், ஒரே ஒரு வாக்கியம் போதுமானது என்பது இதன் மையக் கருத்து.

அதுவே, "அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி - நானே பிரம்மம்."

2) "உலகமே உன் கற்பனையே."

நீ விழிக்கும்போது உலகம் தோன்றுகிறது, தூங்கும்போது உலகம் மறைகிறது, இதனால், இந்த உலகம் உன் உணர்வின் தோற்றம் மட்டுமே, ஆகவே, இவைகள் உணர்வுக்கு வெளியில் இல்லை.

இதற்கு, கனவு உதாரணமும், மான் - தாகம் உதாரணமும், பிரதிபலிப்பு உதாரணமும் கோடிக்கணக்கில் கூறப்படுகிறது.

3) "உடல் ஒரு கருத்து, அறிவு அல்ல."

ரிபு கீதையில் மறுபடியும், மறுபடியும், "நாஹம் தேஹா" ("நான் உடல் அல்ல.") என்ற வார்த்தை வரும்.

உடல் தோன்றும், மாறும், அழியும் எனவே அது நிஜம் அல்ல.

4) "மனம் கற்பனையின் பெயர்."

மனம் என்பது சகல கற்பனைகளின் கூட்டம். மனம் தோன்றுவது கற்பனையால் மட்டுமே, கற்பனை அழிந்தால், பிரம்மமே மீதியாகிறது.

அதனால், "நாஹம் மனோ" - நான் மனம் அல்ல.

5) "சுக-துக்கம், பந்தம்-மோகமும் - எல்லாம் மாயை."

ரிபு கீதை மிக நேரடியாக, "பந்தம் இல்லை; மோட்சமும் இல்லை; நீயே பிரம்மம்." என்று முடிவெடுக்கிறது.

6) "ஒரு பரம்பொருள் மட்டுமே உள்ளது."

உலகில், ரூபம், நாமம், வேறுபாடு, காரணம், விளைவு என இவைகள் அனைத்தும் தோற்றம் மட்டுமே.

உண்மையில் இருப்பது: எகமேவ அத்விதீயம் - ஒன்றே, அது இரண்டல்ல.

7) "இந்த ஞானத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும்போது மனம் மெளனமாகிறது."

ரிபு கீதையின் மகிமை: இதையைப் படிப்பவன் மூளையில் தகவல்களை சேர்ப்பதில்லை. உள்ளுக்குள் ஒரு அமைதி- ஆனந்தம் - சாக்ஷி என்ற நிலைக்கு உயர்கின்றான்.

ஏனெனில் இது அறிவின் விளையாட்டு இல்லை - உள்ளத்தை நேரடியாகத் தொடும் "சுத்த ஞான வார்த்தைகள்".

ரிபு கீதையின் சாரத்தை 12 சொற்களில் சொல்ல வேண்டுமென்றால்:

"நான் பிரம்மமே.

உடல் இல்லை.

மனம் இல்லை.

உலகம் கற்பனை.

சுக-துக்கம் மாயை.

நான் சிதானந்த ரூபம்." இதுதான் ரிபு கீதையின் முழுச் சாரம்.

 முடிவு:

ரிபு கீதா என்பது மோட்சம் நோக்கி செல்லும் பாதை அல்ல. "நீ மோட்சம் தான்" என்று உன்னை நினைவூட்டும் கண்ணாடி.

இந்த நூல் தரும் உண்மை: நான் தேடிக் கொண்டிருப்பது நான் தான்.

நான் தேடுவது பிரம்மம். ஆனால் நானே பிரம்மம்.

ரிபு கீதையின் முழு சாதனைப் பாதை

1) தொடக்கம்: அடிப்படை உண்மை

- "நான் உடல் அல்ல."
- "நான் மனம் அல்ல."
- "உலகம் என் உணர்வில் தோன்றும் காட்சி." → இது அறிதல் முதல் கதவு.

2) இரண்டாம் நிலை: சாட்சி நிலை நிறுவல்

- "எல்லாம் தோன்றுகிறது - நான் பார்ப்பவன்."
- எண்ணங்கள் = அலை
- நான் = கடல் → உடல், மனம், உலகம் ஆகியவை 'நிகழ்வுகள்' எனக் காட்டும் நிலை.

3) மூன்றாம் நிலை: அனுபவிப்பவனின் அழிவு

- "எது நிகழ்ந்தாலும், அதை அனுபவிப்பவன் நான் அல்ல."
- அனுபவம் மட்டும் நடக்கிறது → 'நான்' என்ற தனி நபர் கரையும் தருணம்.

4) நான்காம் நிலை: 'நான்-நான்' ஸ்புரணல் ஒளிரும்

- "நான் இருக்கிறேன்" என்ற தூய இருப்பு உருவாகும்.
- வார்த்தையில்லா விழிப்பு.
- முயற்சியில்லா பிரகாசம்

இதையே ரமணர் → "ஸ்புரண" ரிபு கீதை → "சித்-ப்ரகாஷம்" என்பார்கள்.

5) ஐந்தாம் நிலை: உலகம் கனவெனத் தெரியும்

- உலகத்துக்கான பற்றுதல் கரையும்.
- சுக-துக்கம் தூரத்தில் போல.
- உடல் இலகுவாகிறது. → இங்கு மனம் தன்னிச்சையாகச் சோர்ந்து விடும்.

6) ஆறாம் நிலை: ரகசிய மௌன நிலை

- எண்ணங்கள் வரலாம் - ஆனால் தாக்கம் இல்லை.
- அமைதி இயல்பாக இருக்கும்
- உள்ளம் விரிவடையும் → இதுவே ரிபு கீதையின், "மௌனம் = உச்ச போதனை" நிலை.

7) ஏழாம் நிலை: சாட்சி கூட கரைந்து விடும்

- சாட்சி = நானென்று உணர்வும் தணியும்.
- பார்க்கிறவன் / பார்க்கப்படுவது இரண்டும் மறையும்.
- தூய சித்தமட்டும் மீதம் → இதுவே அத்வைதத்தின் வாசல்.

8) எட்டாம் நிலை: நிச்பிரயத்தன நிர்விகல்பம் - இது பாதையின் உச்சம்.

- அனுபவிப்பவன் இல்லை.
- முயற்சி இல்லை
- தனி-நான் இல்லை
- சித்தம் மட்டும், அசையாத நிலையில் → ரிபு கீதையில்: "அகண்ட சித்-ஆனந்த நிலை."

9) ஒன்பதாம் நிலை: அத்வைதத் தீர்வு

- "நான் உலகம் அல்ல."
- "உலகம் என்னுள்."
- "நான் எல்லாவற்றையும் தாண்டிய பரம்பொருள்." → இது: "அஹமேவ ப்ரஹ்ம" - நானே பிரம்மம்.

10) பத்தாம் நிலை: சஹஜ நிலை

- செயலில் இருக்கும்போதும் இதே நிலை.
- நடக்கும்போதும் சுத்த விழிப்பு.
- வேறுபாடு இல்லாத பூரண நிலை → இது, "சஹஜ நிர்விகல்ப சமாதி."

முழு பாதை - ஒரே வரியில் (ரிபு கீதையின் சாரம்)

நான் உடல் அல்ல →

நான் மனம் அல்ல →

நான் சாட்சி →

சாட்சி இல்லா இருப்பு →

உலகம் கனவு →

அமைதி இயல்பு →

பிரகாசமான இருப்பு →

நிர்விகல்ப பூஜ்ஜியம் →

நானே பிரம்மம் →

சஹஜம் - தன்னிச்சையான தெய்வீகம்.

"ரிபு கீதையின் 20 அத்வைதத் தெளிவுகள்"

(ஒன்றுமே இரண்டாகியில்லை; அனைத்தும் ஒன்றே என்ற முழு விழிப்புணர்வு.)

இவைகள் ஆழமானவைகள் - ஆனால் நீங்கள் படிக்கும் போதே, அவைகள் உள்ளத்தில் "சரிதான்!" என்று ஒளிரும்.

1) நிஜம் ஒன்றே - நீங்கள்.

ரிபு கீதையின் மிகவும் அடிப்படை உண்மை. "ஏகமேவ அத்வீதீயம் - ஒன்றே, இரண்டில்லை."

உலகம், கடவுள், ஜீவன் - அனைத்தும் அதே ஒன்றின் தோற்றம்.

2) பிரபஞ்சம் உன் விழிப்பில் மட்டுமே உள்ளது.

உன் விழிப்பு இல்லாமல், உலகமே இருக்காது. ஆகவே, உலகம் தனிப்பட்ட உண்மை அல்ல.

3) உடல் ஒரு காட்சி - காண்பவன் நீ அல்ல.

உடல் ஒரு கருவி. அதைப் பார்க்கிற பிரகாசம் மட்டுமே நீ.

4) மனம் தோன்றுவது - நீ எப்போதும் இருக்கிறாய்.

மனம் எழும் போது உலகம் எழுகிறது. மனம் மறையும் போது உலகமும் மறைகிறது.

ஆனால், நீ மட்டும் மாறுவதில்லை.

5) 'நான்' என்ற சொல்லின் உண்மையான பொருள் - சுத்த இருப்பு.

"நான்" என்றால், உடல், மனம் அல்ல - தூய சித்தம், இருப்பு.

6) நீ எந்த அனுபவத்திற்கும் பங்குடையவன் அல்ல.

சுகம், துக்கம், பயம், வலி - இவைகள் எல்லாம் திரைப்படம் - நீ தான் திரை.

7) சாட்சி நிலையிலிருப்பது அடையாளத்தின் முடிவு.

நீ பார்க்கிறவன் வேறு, பார்க்கப்படுவது வேறு என்று தோன்றும் நிலையிலேயே அடையாளம் மெலியத் தொடங்குகிறது.

8) அனுபவிப்பவன் என்ற உணர்வே மாயை.

அனுபவம் நடக்கிறது - அனுபவிப்பவன் இல்லை. இதைப் புரிந்துக் கொண்டால் பந்தம் உடையும்.

9) உலகம் நிஜம் எனத் தோன்றுவது உன் கவனத்தால்.

கவனத்தைப் பின்வாங்கி எடுத்துவிடு - உலகம் கனவுபோல மங்கும்.

10) சாட்சி நிலையையும் இறுதியில் விட வேண்டும்.

சாட்சி எனும் அடையாளம் கூட சிறிய "நான்". பரம்பொருள் - சாட்சிக்கும் அப்பால்.

11) எல்லா நிகழ்வுகளும் உன் சித்தத்தின் அலைகள்.

நிகழ்வுகளுக்குப் பிறகும், அலைகளுக்குப் பிறகும், அகண்ட கடல் - நீ.

12) செய்பவன் இல்லை - செயல் மட்டும் நடக்கின்றது.

செயல்களைச் செய்பவன் உருவாக்குவது மனம்.

உண்மையில் செயல் நடக்கிறது - நீ சாட்சி - இருப்பு.

13) பந்தமும் மோட்சமும் மாயை.

இது, ரிபு கீதையின் மிகத் தைரியமான சத்தியம் - "பந்தம் இல்லை. மோட்சமில்லை. தனி-நான் இல்லை."

14) எது தோன்றுகிறதோ அது மாயை.

மாறாதது நீ மட்டும். எண்ணம், உணர்வு, நினைவு, உடல், உலகம் - இவைகள் அனைத்தும் மாறக்கூடியது. மாறாதது நீயே. நீ மட்டுமே.

15) 'நான் இருக்கிறேன்' என்ற உணர்வு = உண்மையின் வாசல்.

இந்த 'இருப்பு' உணர்வை மட்டும் பிடித்தால், முழு அத்வைதம் வெளிப்படும்.

16) சித்தம் = பிரபஞ்சம்

சுத்ஸித்தம் = நான்.

நீ இல்லாமல் உலகம் இல்லை.

நீ இருந்தால் மட்டுமே உலகம் தெரியும்.

அதனால், நீயே ஆதாரம் - உலகம் உன் தோற்றம்.

17) எல்லை எனத் தோன்றுவது - மனத்தின் வரைபடம்.

உண்மையில் எல்லை இல்லை. நீ எல்லையற்ற சித்தம்.

18) உன் இயல்பு மெளனம் - சொல்லாடல் அனைத்தும் மேல்சாயம்.

மெளனம் என்றால் சொற்-முடக்கம் அல்ல.

அறியாமை இல்லாத பரிபூரண இருப்பு.

19) உண்மையில் எதையும் செய்ய வேண்டியதில்லை.

சாதனையும் மாயை. நீ ஏற்கெனவே பூரணமானவன். புரிதல் மட்டுமே மீதமுள்ளது.

20) முடிவு - "நானே பிரம்மம்; பிரம்மத்திற்குத் தவிர வேறில்லை."

இது ரிபு கீதையின் முழு சாரம்:

"அஹமேவ ப்ரஹ்ம - நாந்யத் அஸ்தி."

நான் - இருப்பும், அறிவும், ஆனந்தமும், பரம்பொருளும், அனைத்தும் ஒன்றே.

இந்த 20 அத்தைவதத் தெளிவுகள் என்ன மாற்றத்தை தரும்?

- உடல் பற்றுதல் குறையும்.
- சுக-துக்கம் தாக்கமில்லாமல் போகும்.
- உலகம் இலகுவாகத் தெரியும்.
- மனம் அமைதியாகிவிடும்.
- உள்ளே "நான் இருக்கிறேன்" என்ற பிரகாசம் எழும்.
- தனிநபர் உணர்வு மெலிந்து போகும்.
- நிர்விகல்ப நிலைக்கு உள்ளம் திறக்கும்

இவைகள் எல்லாம் வெறும் படிப்பதற்கான சத்தியங்கள் அல்ல...

அனுபவமாகத் தோன்றும் உண்மைகள்.

ரிபு முனிவர் மற்றும் நிதாகர் கதைகள்

ரிபு முனிவர் பிறப்பில், தன் இயல்பிலேயே பிரம்மத்தைப் பற்றிய தெளிவான அறிவைக் கொண்டிருந்தார். மகரிஷி புலஸ்தியரின் மகனான நிதாகன், ரிபுவின் சீடன் என்பதினால், அவனது நல்ல குணங்களால் மகிழ்ச்சியடைந்த ரிபு, தனது சீடனுக்கு பிரம்மத்தைப் பற்றிய அறிவை முழுமையாகக் கற்பித்தார்.

தனது சீடன், அனைத்து வேதங்களிலும் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தாலும், பிரபஞ்சத்தின் பல்வேறு பொருட்களுக்கு அடிப்படையான ஒரே உண்மையை அறிய முடியாததால், பிரம்மத்தைப் பற்றிய அறிவில் நிலையாகவும், திடமாகவும் இல்லை என்பதைக் கண்டுபிடித்தார்.

அதற்குக் காரணம், நிதாகன் அடிக்கடி ரிபு முனிவரை விட்டுவிட்டு, தனது கிராமத்திற்கு சென்று தேவிகா நதிக்கரையில் உள்ள வீரநகரில் குடியேறி, ஒரு உண்மையான இல்லறத்தாரின் கடமைகளை எப்போதும் மனதில் கொண்டு ஒரு சிறந்த கர்ம வாழ்க்கையை வாழத் தொடங்கினான்.

நீண்ட காலத்திற்குப் பிறகு, ரிபு தனது சீடரான நிதாகனைப் பார்க்கும் நோக்கத்துடன் வீரநகருக்கு மாறுவேடத்தில் சென்றார்.

அன்றைய நாளில், நிதாகன் தனது தினசரி யாகச் சடங்குகளை முறையாகச் செய்த பிறகு, "அதிதி தேவோ பவ" என்ற சாஸ்திர நியதியில் வாழ்வதால், ஏதாவது, ஒரு விருந்தினரை எதிர்பார்த்து ஆவலுடன் வாயிலில் காத்திருந்தான்.

அந்த நிலையிலே அங்கு வந்த ரிபு முனிவரைக் கண்டு, நிதாகன் ரிபுவை அன்புடன் வரவேற்று வீட்டிற்குள் அழைத்துச் சென்றான்.

நிதாகனும், அந்த உன்னதமான குருவை வணங்கி, தனது விருந்தினரை முறையாக உபசரித்து, தனது இரவு உணவை உண்ணும்படி பணிவுடன் கேட்டுக் கொண்டான்.

அதற்கு ரிபு முனிவரும், "ஓ பிராமணரே! இன்று நீங்கள் எனக்கு என்ன வகையான உணவை பரிமாறுவீர்கள் என்று சொல்லுங்கள். எனக்குப் புனிதமற்ற உணவுகள் வேண்டாம் என்றார்.

நிதாகனும், குருவை வணங்கி, ஐயனே "என் வீட்டில் கோதுமை மாவு, சோளம், பழங்கள், மற்றும் ரொட்டிகள் உள்ளன. இவற்றில் உங்களுக்குப் பிடித்ததை நான் உங்களுக்கு பரிமாற முடியும், அதனை நீங்கள் உண்பதால் நான் மகிழ்ச்சியடைவேன்" என்றான்.

அதற்கு ரிபு முனிவர், நிதாகனிடம், "இந்தப் பயனற்ற உணவுப் பொருட்கள் எல்லாம் எனக்கு வேண்டாம். நல்ல இனிப்புகள், பாலில் வேகவைத்த அரிசி, தயிர், வெல்லப்பாகு மற்றும் பிற சுவையான பொருட்களை எனக்குக் கொடுங்கள்" என்றார்.

இதனைக் கேட்ட நிதாகனும், தனது மனைவியிடம், "ஓ எஜமானி! விரைவில் நமது விருந்தினருக்கு வீட்டில் கிடைக்கும் சிறந்த பொருட்களுடன் மிகவும் சுவையான மற்றும் சாத்தீகமான உணவைத் தயாரிக்கவும் என்றான்.

தனது கணவரின் விருப்பப்படி, நிதாகனின் மனைவி இரவு உணவைத் தயாரித்தார், அவர் ரிபுவுக்கு மிகவும் பிடித்தமான சுவையில் உணவளித்தார்.

ரிபு முனிவரும் தனது இரவு உணவை உண்டு முடித்ததும், நிதாகனும் ரிபுவிடம், மிகவும் பணிவுடன் இவ்வாறு கேட்டார்:

"ஓ என் மரியாதைக்குரிய விருந்தினரே! உணவு சுவையாக இருந்ததா? நீங்கள் முழுமையாக திருப்தி அடைகிறீர்களா? நீங்கள் எங்கே வசிக்கிறீர்கள்?" "நீங்கள் இப்போது எங்கே போகிறீர்கள்? எங்கிருந்து வருகிறீர்கள்?"

அதற்கு ரிபு முனிவர் பின்வருமாறு பதிலளித்தார்.

"பசித்தவன் நிறைவான உணவை உண்ணும்போது, அதனால் திருப்தி அடைகிறான். ஆனால், எனக்கு ஒருபோதும் பசித்ததில்லை, ஏன் இந்தக் கேள்வியை என்னிடம் கேட்கிறீர்கள்?"

ஜடராக்கியின் (ஜீரண நெருப்பு) தொடர்ச்சியான செயல்பாட்டின் மூலம் செரிமான உறுப்புகள் சோர்வடையும் போது, மனிதன் பசியை உணர்கிறான், உடலில் உள்ள நீர் தீர்ந்து போகும்போது அவன் தாகத்தை உணர்கிறான்.

பசியும் தாகமும் உடலின் தர்மங்கள், என்னுடையது அல்ல.

எனக்குப் பசியே இல்லாததால், நான் எப்போதும் திருப்தி அடைகிறேன்.

இன்பமும், திருப்தியும் மனதின் செயல்பாடுகள்.

நான் மனமும் அல்ல. இந்த உடலும் அல்ல!

திருப்தி, இன்பம் போன்ற தர்மங்களைக் கொண்ட இந்த விஷயங்களைப் பற்றி எனக்கு என்றுமே ஈடுபாடு இருந்ததில்லை என்றார்."

அடுத்த நிதாகனிடம் இன்னும் சில சந்தேகங்களுக்கு விடையளிக்க விரும்பிய முனிவர், நிதாகா! இப்போது மற்ற கேள்விகளைப் பற்றி நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள்.

'நீங்கள் எங்கே வசிக்கிறீர்கள்? எங்கு செல்கிறீர்கள்? எங்கிருந்து வருகிறீர்கள்?' என்றீர்கள்?

உண்மையில், ஆத்மா அல்லது சுயம் வெட்டவெளியைப் போல எங்கும் நிறைந்துள்ளது. எனவே இந்தக் கேள்விகள் அதற்குப் பொருந்தாது.

இந்தக் கேள்விகள் அடிப்படையற்றவைகள்.

நான் எங்கும் செல்வதில்லை. நான் எந்த இடத்திலிருந்தும் வரவில்லை, நான் எந்த ஒரு இடத்திலும் தங்குவதில்லை.

'நான்', 'அவன்' மற்றும் 'நீ' என்ற இந்த வேறுபாடுகள் வெவ்வேறு உடல்களைப் பொறுத்தது, உண்மையில் 'நான்' அவைகள் அல்ல.

உண்மை என்னவென்றால், நீங்கள் நீங்கள் அல்ல. நான் நானாகவோ அல்லது மற்றவர்களிடமிருந்து வேறுபட்டவராகவோ இல்லை.

மேலும், ஒரு இனிமையான விஷயம் எப்போதும் இனிமையானது அல்ல.

நான் உங்களிடம் இனிப்பு

மற்றும் பாலில் வேகவைக்கப்பட்ட அரிசி போன்றவற்றைக் கேட்டபோது, நீங்கள் என்ன சொல்வீர்கள் என்பதை கண்டறிவதே எனது நோக்கமாக இருந்தது.

மிகவும் பசியுள்ள மனிதனுக்கு எல்லாம் சுவையானது.

ஒரு முறை சுவையாக இருக்கும் அதே உணவு அடுத்த கணமே தலைகீழ் தோற்றத்தைத் தரத் தொடங்குகிறது.

மனிதன் தனது மனதுக்கு ஏற்றவாறு உணவை எடுத்துக் கொண்டவுடன், மிகவும் சுவையான உணவு கூட வாந்தியை ஏற்படுத்துகிறது.

இதனால் சுவையான உணவு சுவையற்றதாகவும் நேர்மாறாகவும் மாறும்.

மேலும், ஆரம்பம், நடு மற்றும் முடிவுகளில் ஒரே மாதிரியாக சுவையாக இருக்கும் உணவு ஏதேனும் உள்ளதா?

மண்ணால் ஆன இந்த உடல் உண்மையில் பூமித் துகள்களான உணவால் பராமரிக்கப்படுகிறது.

களிமண்ணால் கட்டப்பட்ட சுவர் அவ்வப்போது களிமண்ணால் பூசப்படுவதன் மூலம் வலுவாக வைத்திருப்பது போல, இந்த உடலும் நாம் உட்கொள்ளும் உணவின் அணுக்களால் ஆரோக்கியமாகவும் வலுவாகவும் உள்ளது.

பார்லி, கோதுமை, பச்சை பருப்பு, எண்ணெய், பால், தயிர், சர்க்கரை, பழங்கள் போன்றவைகள் அனைத்தும் வெறும் மண் அணுக்கள் மட்டுமே.

அப்படியானால் இவற்றில் எதை சுவையானது, எது சுவையற்றது என்று நாம் கூறலாம்?

இவ்வாறு அறிந்து, உங்கள் வேறுபட்ட மனதைப் பயிற்றுவித்து, அனைத்திலும் உள்ள ஒரே அடிப்படை விஷயத்தைக் காண முயற்சிக்க வேண்டும், இதற்காக நீங்கள் எப்போதும் அமைதியாக இருக்க வேண்டும்.

மோட்சத்தை அடைவதற்கு அமைதி மட்டுமே மிக முக்கியமான தகுதி.

இந்த ஞான வார்த்தைகளைக் கேட்ட நிதாகன் ரிபுவின் முன் பணிந்து, பணிவுடன், "ஓ மரியாதைக்குரிய ஐயா! எனக்கு அருள் புரியுங்கள்.

தயவுசெய்து உங்கள் அடையாளத்தை வெளிப்படுத்துங்கள்.

உண்மையான அறிவை எனக்கு அருள நீங்கள் இங்கு வந்துள்ளீர்கள் என்று நினைக்கிறேன். உங்கள் ஆன்மாவை உயர்த்தும் பேச்சைக் கேட்பதன் மூலம் நான் அனைத்து மாயைகளிலிருந்தும் விடுபட்டுள்ளேன்" என்று நிதாகன் கூறியதைக் கண்ட ரிபு முனிவர் மீண்டும் பின்வருமாறு பதிலளித்தார்.

நிதாகா இவன்தான் உங்கள் குரு ரிபு.

உண்மையானதை உண்மையற்றதை வேறுபடுத்திப் பார்க்க உனக்கு சுய அறிவை வழங்க நான் இங்கு வந்தேன்.

இப்போது நான் உன்னிடமிருந்து விடைபெறுகிறேன்.

எது உண்மை, எது அறியத் தகுதியானது? என்பதை நான் ஏற்கனவே உனக்கு விளக்கமாகச் சொல்லியிருக்கிறேன்.

ஆனால், நீ அந்த உண்மைகளை மறந்து, மதி மயக்கத்தால், மீண்டும், மீண்டும் கர்ம வாசனைகளில் சிக்கிக் கொள்கின்றாய்.

ஆகவே, ஏற்கனவே இவன் கூறிய சத்திய வார்த்தைகளின் உண்மைகளைப் பற்றி எப்போதும் தியானம் செய்தால், முழு உலகமும் ஒரே வாசுதேவரால் வசிப்பதைக் காணலாம்!

அதில் ஒரு துளி கூட வித்தியாசமோ அல்லது இருமையோ இல்லை.

இதை உணர்ந்தவனுக்கு, இந்த உலகம் என்பது அவனது இருப்பினால் இருக்கின்றது என்பதும் விளங்கும். அவனுக்கு மட்டுமே இந்த உலகப் பற்று அகலும் என்றார்.

இந்த வார்த்தைகளை மீண்டும் தனது குருவின் மூலம் கேட்ட நிதாகர், அவருக்கான உரிய மரியாதைகளைச் செலுத்தினான், தனது குருவை சாஸ்டாங்கமாக காலில் விழுந்து வணங்கினான் மற்றும் தனது குருவின் போதனைகளின் உண்மையான உணர்வில் மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக் கொண்டான்.

அன்றுமுதல் அவன் அந்த தூய உணர்வாகவே வாழ்ந்தான்.

கதை - 2

நீண்ட வருடங்களுக்குப் பிறகு, மகரிஷி ரிபு, நிதாகாவுக்கு சுய அறிவை கற்பிக்க, மீண்டும் வீரநகர் நகரத்திற்குச் சென்றார். அவர் நகரத்தை அடைந்தபோது, நாட்டின் மன்னர் ஒரு பெரிய கூட்டத்துடன் நகரத்திற்குள் நுழைந்திருப்பதைக் கண்டார்.

நகரத்தின் ஒவ்வொரு மூலையிலும் ஏராளமான மக்கள் கூட்டமாக ராஜாவை வரவேற்பதில் மும்முரமாக ஈடுபட்டிருப்பதைக் கண்டார். நிதாகா தனது கைகளில் குசா மற்றும் சமிதாவுடன் கூட்டத்திலிருந்து வெகு தொலைவில் ஒரு ஒதுக்குப்புறமான இடத்தில் நின்றிருப்பதைக் கவனித்தார்.

நிதாகா பசி மற்றும் தாகத்தால் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டவராக இருந்தார். ஆனால், அவரது வழியில் ஏராளமான மக்கள் கூட்டம் இருந்ததால், அவர் தனது வீட்டை நோக்கி முன்னேற முடியவில்லை.

ரிபு முனிவர் மெதுவாக நிதாகாவின் அருகில் சென்று அவரிடம் இவ்வாறு கேட்டார்:

அன்புள்ள பிராமணரே! நீங்கள் ஏன் இங்கே தனிமையான மூலையில் தனியாக நிற்கிறீர்கள்?

நிதாகா பதிலளித்தார்: -

இன்று இந்த நாட்டின் மன்னர் இங்கு வந்துள்ளார், அவருக்காக நிறைய கூட்டம் காத்திருக்கிறது, கூட்டத்தின் வழியாக என்னால் என் வழியைத் தள்ளிச் செல்ல முடியாது. எனவே நான் இங்கே காத்திருக்க வேண்டிய கட்டாயத்தில் உள்ளேன்.

"ரிபு, முனிவர் ஒன்றும் அறியாதவன் போல கேட்டார்".

இந்த இடத்தைப் பற்றி உங்களுக்கு எல்லாம் தெரியும் போலிருக்கிறது. ராஜா யார், மற்றவர்கள் யார் என்று சொல்லுங்கள்" என்றார்.

"ஒரு பெரிய மலையைப் போன்ற பெரிய யானையின் மீது அமர்ந்திருப்பவரே ராஜா, மற்றவர்கள் அவருடன் வந்த அவரது அரசவையினர்" என்று நிதகன் கூறினார்.

ரிபு, "வணக்கத்திற்குரிய ஐயா, நீங்கள் யானை மற்றும் ராஜா இரண்டையும் ஒன்றாக விவரித்திருக்கிறீர்கள், இரண்டில் யார் ராஜா, யார் யானை என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. இரண்டின் விளக்கத்தையும் நீங்கள் நிச்சயமாக சுட்டிக்காட்டவில்லை அல்லது எனக்குத் தரவில்லை. அதை நான் உங்களிடமிருந்து அறிய விரும்புகிறேன்.

நிதகன் கூறினார், "இவற்றில் கீழே இருப்பது யானை, அதன் மேல் அமர்ந்திருப்பவர் ராஜா. அவை சுமப்பவருக்கும் சுமக்கப்படுவருக்கும் உள்ள தொடர்பைக் கொண்டுள்ளன. இதைக்கூடப் புரிந்து கொள்ள முடியாதவர்கள் யாரும் இல்லை என்று நினைக்கிறேன்.

ரிபு, "ஆம், எனக்குப் புரிந்தது. ஆனால் 'கீழே' மற்றும் 'மேலே' என்ற வார்த்தைகளின் அர்த்தம் என்னவென்று சொல்லுங்கள். எது மேலே, எது கீழே என்பதை நான் எப்படிப் புரிந்துகொள்வது?"

நிதாகன் உடனடியாக ரிபுவின் தோள்களில் ஏறி, "ஓ பிராமணரே, இங்கே பாருங்கள், நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள். உங்கள் கேள்விக்கு நான் பதிலளிப்பேன்" என்று கூறினார். இப்போது நான் ராஜாவைப் போல 'எழுந்து' நிற்கிறேன், நீங்களும் யானையைப் போல 'கீழே' நிற்கிறீர்கள். 'மேலே' என்ன, 'கீழே' என்ன என்பதை நீங்கள் முழுமையாகப் புரிந்துகொள்ள இந்த உதாரணத்தை நான் உங்களுக்கு நடைமுறையில் கொடுத்துள்ளேன்.

ரிபு, 'மேலே' மற்றும் 'கீழே' என்றால் என்ன? அவை ஒப்பீட்டுச் சொற்கள். 'மேலே' என்பது 'கீழே' ஆகிறது, 'கீழே' என்பது வெவ்வேறு நிலைகள் அல்லது பார்வைக் கோணங்களிலிருந்து 'மேலே' ஆகிறது. நீங்கள் இப்போது ராஜாவைப் போல எழுந்து நின்று கொண்டிருந்ததாகவும், நான் யானையைப் போல கீழே நிற்கிறேன் என்றும் என்னிடம் சொன்னீர்கள். தயவுசெய்து 'நீ யார்? நான் யார்?' இதன் உண்மையை அறிய நான் மிகவும் ஆவலாக உள்ளேன். இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட நிதாகன் ரிபு முனிவரின் காலடியில் விழுந்து, 'ஓ கடவுளே! நீங்கள் வேறு யாருமல்ல ரிஷி ரிபு, என் அன்பான ஆசான். இப்படி வேறு யாரும் பேச முடியாது. நீங்கள் மிகவும் புத்திசாலி. என் முன் நிற்கும் நீங்கள் மகரிஷி ரிபுவைத் தவிர வேறு யாரும் இல்லை. என்னை ஆசீர்வதிக்க வேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கிறேன்.

பின்னர் ரிபு, "ஓ நிதாகா! ஒரு காலத்தில் நீங்கள் மிகுந்த நம்பிக்கையுடனும் பக்தியுடனும் எனக்கு சேவை செய்து, உங்கள் வீட்டில் என்னை வரவேற்றீர்கள். நீங்கள் எனக்கு மிகுந்த மரியாதை அளித்தீர்கள். உங்கள் பாசத்தின் கயிறுகளால் பிணைக்கப்பட்ட நான், ரிபு என்று அழைக்கப்படுகிறேன், மீண்டும் ஒருமுறை உங்களிடம் வந்து உங்களைப் பற்றிய அறிவை உங்களுக்குக் கற்பிக்கிறேன். ஓ உயர்ந்த அறிவு கொண்டவரே! உலகின் அனைத்துப் பொருட்களிலும் எப்போதும் சுயத்தின் ஒரே யதார்த்தத்தைக் காணுங்கள். இருமையை அல்ல, எல்லா இடங்களிலும் ஒற்றுமையைக் காணட்டும். இவ்வாறு கூறி ரிபு வெளியேறினார்.

நிதாகா தனது குருவின் அமிர்தம் போன்ற வார்த்தைகளைப் பற்றி சிந்தித்து பர பிரம்மனுடன் ஐக்கியத்தை அடைந்தார். அவர் மீண்டும் ஒருபோதும் மாயாவின் வசீகரத்தால் மயங்கவில்லை. இருமையின் உலகம் முற்றிலும் மறைந்து, புல்லின் இலையிலிருந்து பிரம்மாவின் நிலை வரை ஒவ்வொரு பொருளிலும் ஒரே மாதிரியான சாரத்தைக் கண்டார்.

ரிபு முனிவர் தனது சீடருக்கு ஒரு நொடி கூட இல்லாமல் ஒரே பிரம்மத்தின் (தூய உணர்வு) உயர்ந்த உண்மையைக் கற்பித்தார். இருப்பினும், நிதாகன், தனது புலமை மற்றும் புரிதல் இருந்தபோதிலும், சுய அறிவு (ஞான யோகா) பாதையை ஏற்றுக்கொண்டு பின்பற்ற போதுமான உறுதிப்பாட்டைப் பெறவில்லை, ஆனால் சடங்கு மதத்தை (பக்தி யோகா) கடைப்பிடிப்பதற்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்ட வாழ்க்கையை நடத்த தனது சொந்த ஊரில் குடியேறினார். ஆனால் முனிவர் தனது சீடனை தனது குருவை வணங்குவது போலவே ஆழமாக நேசித்தார். அவரது வயது இருந்தபோதிலும், ரிபு தானே தனது சீடனை நகரத்தில் உள்ள தனது சீடரிடம் சென்று, பிந்தையவர் தனது சடங்குகளை எவ்வளவு தூரம் கடந்துவிட்டார் என்பதைப் பார்ப்பார். சில சமயங்களில் முனிவர் மாறுவேடத்தில் சென்றார், இதனால் தனது குருவால் கவனிக்கப்படுகிறார் என்று தெரியாமல் நிதாகன் எவ்வாறு செயல்படுவான் என்பதைக் கவனிக்க முடியும்.

இதுபோன்ற ஒரு சந்தர்ப்பத்தில், ஒரு கிராமப்புற கிராமத்து வேடத்தில் இருந்த ரிபு, நிதாகன் ஒரு அரச ஊர்வலத்தை உன்னிப்பாகக் கவனித்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டார். நகரவாசியான நிடகாவால் அடையாளம் காணப்படாத அந்த கிராமவாசி, என்ன பரபரப்பு என்று விசாரித்தார், ராஜா ஊர்வலத்தில் செல்வதாகக் கூறினார்.

"ஓ! அது ராஜாதான். அவர் ஊர்வலத்தில் செல்கிறார்! ஆனால் அவர் எங்கே?" என்று கிராமவாசி கேட்டார். "அங்கே, யானை மீது," என்று நிதாகா கூறினார். "ராஜா யானை மீது இருப்பதாக நீங்கள் சொல்கிறீர்கள். ஆம், நான் இரண்டையும் பார்க்கிறேன்," என்று கிராமவாசி கூறினார், "ஆனால் யார் ராஜா, எந்த யானை?" "என்ன!" என்று நிதாகா கூச்சலிட்டார். "நீங்கள் இரண்டையும் பார்க்கிறீர்கள், ஆனால் மேலே உள்ள மனிதன் ராஜா என்றும் கீழே உள்ள விலங்கு யானை என்றும் உங்களுக்குத் தெரியாதா? உங்களைப் போன்ற ஒரு மனிதரிடம் பேசுவதால் என்ன பயன்?" "என்னைப் போன்ற ஒரு அறியாமை மனிதனிடம் பொறுமையாக இருக்க வேண்டாம் என்று பிரார்த்தனை செய்யுங்கள்," கிராமவாசி கெஞ்சினார். "ஆனால் நீங்கள் மேலே மற்றும் கீழே சொன்னீர்கள் - அவை என்ன அர்த்தம்?"

நிதாகரால், இனியும் அதைத் தாங்க முடியவில்லை. "நீ ராஜாவையும் யானையையும், மேலேயும் மற்றொன்றையும் கீழேயும் பார்க்கிறாய். ஆனாலும் 'மேலே' மற்றும் 'கீழே' என்பதன் அர்த்தம் என்ன என்பதை நீ அறிய விரும்புகிறாய்" என்று நிடகா வெடித்தாள். "பார்த்த விஷயங்களும் பேசப்படும் வார்த்தைகளும் உங்களுக்கு மிகக் குறைவாகவே தெரிவிக்க முடிந்தால், செயல் மட்டுமே உங்களுக்குக் கற்பிக்கும். முன்னோக்கி குனிந்து, நீங்கள் அதை நன்றாக அறிவீர்கள்."

அந்த கிராமவாசி சொன்னபடி செய்தார். நிடகா தனது தோள்களில் ஏறிக்கொண்டு கூறினார்: "இப்போது தெரிந்து கொள்ளுங்கள். நான் ராஜாவாக மேலே இருக்கிறேன், நீ யானையாக கீழே இருக்கிறாய். அது போதுமானதா?" "இல்லை, இன்னும் இல்லை," அந்த கிராமவாசியின் மென்மையான பதில். "நீ ராஜாவைப் போல மேலே இருக்கிறாய், நான்

யானையைப் போல கீழே இருக்கிறேன் என்று சொல்கிறாய். 'ராஜா', 'யானை', 'மேலே' மற்றும் 'கீழே' - இதுவரை அது தெளிவாக உள்ளது. ஆனால் பிரார்த்தனை செய்யுங்கள், 'நான்' மற்றும் 'நீ' என்பதன் மூலம் நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள் என்று சொல்லுங்கள்?"

'நான்' என்பதைத் தவிர 'உன்னை' வரையறுப்பதில் உள்ள மிகப்பெரிய பிரச்சனையை நிதாக திடீரென எதிர்கொண்டபோது, அவன் மனதில் ஒளி உதயமானது. உடனே அவன் கீழே குதித்து தன் குருவின் காலில் விழுந்து, "எனது மதிப்பிற்குரிய குருவான ரிபுவைத் தவிர வேறு யாரால் என் மனதை உடல் இருப்பின் மேலோட்டமான விஷயங்களிலிருந்து உண்மையான சுயத்திற்கு இழுத்திருக்க முடியும்? ஓ! கருணையுள்ள குருவே, நான் உங்கள் ஆசீர்வாதங்களை விரும்புகிறேன்" என்று கூறினான்.

உண்மையிலேயே, 'நீ யார்?' "ரிபு கீதை" 'உனக்கு' பதில் அளிக்கிறது: -

நீங்கள் உண்மையிலேயே, பரப்ரமனின் இயல்பைச் சேர்ந்தவர்கள், எல்லா இருப்பும்.

நீங்கள் உண்மையிலேயே, பரப்ரமனின் இயல்பைச் சேர்ந்தவர்கள், மாறாதவர்கள்.

நீங்கள் உண்மையிலேயே, உச்ச பிரம்மத்தின் தன்மை கொண்டவர்கள், அனைத்து உணர்வும் கொண்டவர்கள்.

நீங்கள் உண்மையிலேயே, உச்ச பிரம்மத்தின் தன்மை கொண்டவர்கள், உணர்வு - பேரின்பம் கொண்டவர்கள்.

நீங்கள் உண்மையிலேயே, குறைபாடற்ற உச்ச பிரம்மத்தின் தன்மை கொண்டவர்கள்.

நீங்கள் உண்மையில், முழுமையான முழுமையான உச்ச பிரம்மத்தின் தன்மை கொண்டவர்கள்.

நீங்கள் உண்மையில், உச்ச பிரம்மத்தின் தன்மை கொண்டவர்கள், அது அது.

நீங்கள் உண்மையில், தடையற்ற உச்ச பிரம்மத்தின் தன்மை கொண்டவர்கள், அது.

[உயர்ந்த ஞானம்]

இந்த உண்மையை முழுமையாக அறிவது அல்லது அங்கீகரிப்பது எப்படி? இந்த உண்மையை உணர ஒருவர் என்ன செய்ய வேண்டும்? மீண்டும், "ரிபு கீதை" நமக்கு ஒரு தெளிவான பதிலை அளிக்கிறது:

அனைத்து தர்மங்களையும் நல்லொழுக்கங்களையும் துறத்தல், அனைத்து புனித நீரோடைகளையும் ஆலயங்களையும் துறத்தல், அனைத்து வகையான ஜபங்களையும் தபங்களையும் துறத்தல், அனைத்து பெரிய மந்திரங்களையும் தந்திரங்களையும் துறத்தல், அனைத்து மரியாதைக்குரிய கடவுள்களையும் துறத்தல், மற்றும், அனைத்து வகையான கடவுள் வழிபாடுகளையும் துறத்தல், மற்றும், அனைத்து வகையான ஆய்வுக் கட்டுரைகளையும் துறத்தல்.

அனைத்து வகையான வரலாற்றையும், அனைத்து வகையான செயல்களையும், அனைத்து வகையான யோகாவையும், அனைத்து வகையான தத்துவங்களையும், பல்வேறு வகையான பக்திகளையும், அனைத்து சிறப்பு அணுகுமுறைகளையும், மற்றும், அனைத்து வகையான படைப்புகளையும் துறத்தல்; அனைத்து மாறுபட்ட மதங்களையும், அனைத்து வகையான கருத்துக்களையும், அனைத்து வகையான ரகசிய கோட்பாடுகளையும், அனைத்து சேவைகளையும் துறத்தல்.

அனைத்து வகையான புனித செயல்களையும், அனைத்து நல்ல அதிர்ஷ்டத்தையும், மற்றும், அனைத்து வேட்டையாடும் சந்தேகங்களையும் துறத்தல்; ஏராளமான பாடங்களை ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டு, எல்லா வகையான பழக்கவழக்கங்களையும் ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டு, பல்வேறு உலகங்களை ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டு, ஒப்பற்ற குருவை ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டு, வேறு ஏதோவொன்றாகக் கருதப்படுவதை ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டு, மேலும், அனைத்து பலவீனப்படுத்தும் சந்தேகங்களையும் ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டு, உங்கள் சுயத்தில் நிற்கப் பழகுங்கள்.

சுயம் ஷம்பூ-முகோத்பூதம் ஸ்வாத்ம-ஞான-ரசாமிருதம்.

நிதாஹ-வ்ரிந்த-வ்யாக்யாதம் சம்பு-நாதம் நமாம்யஹம்.

நிதாஹ மற்றும் பிறரின் சபைக்கு, சிவனின் வார்த்தைகளிலிருந்து வெளிப்படும் ஒருவரின் சுய அறிவின் சாரத்தின் அமிர்த்தத்தை விளக்கி, குருவாய் தோன்றும் ரிபுவை வணங்குகிறேன்.

"அனுபவப் பயிற்சிகள்" (Practice Notes)

- ரிபு கீதையின் கருத்தை உள்ளத்தில் உணர செய்வதற்கான நடைமுறைகள்.

இவை தியானம் அல்ல...

யோகமல்ல...

சாதனையுமல்ல...

இவை உணர்வை நேராக உண்மைக்குச் சேர்க்கும் "அனுபவப் பயிற்சிகள்."

1) "உடல் இல்லா பயிற்சி" (Not the Body Practice)

ரிபு கீதையின் மையம்: "நான் உடல் அல்ல."

► எப்படி செய்ய வேண்டும்:

கண்களை மூடுங்கள். உங்கள் கை, கால், முகம், மார்பு... எல்லாவற்றையும் மனத்தில் கவனித்துப் பாருங்கள்.

ஒவ்வொன்றையும் மனத்தில் சொல்வது:

"இது உடல்... நான் அல்ல."

"இது நான் அறிந்த ஒன்று... நான் அறிந்தவன் அல்ல."

5 நிமிடங்களில் உடல் "நான்" என்ற உணர்வு சிறிது குலைகிறது. இது ரிபு கீதையின் முதல் கதவைத் திறக்கும்.

2) "நான் பார்க்கிறவன் அல்ல; நான் சாட்சி" பயிற்சி

எல்லா நினைவுகளையும், சுக-துக்கங்களை... "படமாக" பார்க்க வேண்டும்.

► செய்யும் முறை:

ஒரு எண்ணம் எழுகிறதா?

அதை பின்தொடர வேண்டாம்.

வெறும் இவ்வாறு சொல்:

"இது தோன்றும் ஒன்றே, நான் அல்ல."

மெல்ல மனம் "நாடகம் நடக்கிறது... நான் பார்ப்பவன் கூட இல்லை... நான் இருப்பதே"

என்று நிலைபெறும்.

3) "உலகம் கனவெனப் பார்க்கும்" பயிற்சி

ரிபு கீதை மீண்டும் மீண்டும் சொல்லும் ஒன்று:

"உலகம் கனவு போல தோன்றும் கற்பனை."

► செய்யும் முறை:

நீங்கள் பார்க்கும் அனைத்தையும் (மரம், வீடு, மனிதர், வேலை, பிரச்சினைகள்...)

5 நொடிகள் கவனித்து:

"இது கனவுப் பொருள்."

"இது தோன்றுவது... மறைவது..."

"நான் மட்டும் மாறாதவன்."

இது மிகவும் சக்திவாய்ந்த பயிற்சி.

அதனால் மனம் உடனே இலகுவாகும்.

4) "அது தோன்றுகிறது... ஆனால் அது நான் அல்ல" பயிற்சி

இது மனத்தை மிக வேகமாக மெளனப்படுத்தும்.

► செய்யும் முறை:

எதை உணர்ந்தாலும்

உடனே மனத்தில் சொல்வது:

"உடல் - தோன்றுகிறது; நான் அல்ல."

"நினைவு - தோன்றுகிறது; நான் அல்ல."

"உணர்வு - தோன்றுகிறது; நான் அல்ல."

"உலகம் - தோன்றுகிறது; நான் அல்ல."

இதன் பலன்: - மனம் தன்னைச் 'செய்தவன்' என நினைக்காது. ஆத்ம சுத்தம் வெளிப்படும்.

5) "யார் அனுபவிப்பவன்?" விசாரணை

ரிபு கீதையின் ஆழமான நோக்கம்

ரமணர் சொல்லும் "நானார்?" க்கு இணையானது.

செய்யுமுறை:

எந்த உணர்வு வந்தாலும் கேள்:

"இதைக் காண்பவன் யார்?"

"இந்த எண்ணம் யாருக்கு வருகிறது?"

"இந்த துக்கத்தை உணருபவன் யார்?"

"இப்போது யார் இருப்பதை உணர்கிறேன்?"

மெல்ல அனுபவிப்பவன் காணாமல் போகிறான். மீதமிருக்கும் "ஆத்மா வெளிச்சம்" மட்டுமே.

6) "நான்-நான்" உணர்வில் நிற்கும் பயிற்சி

ரிபு கீதைச் சொல்வது:

"நானே ப்ரஹ்மம் - இதையே உணர்ந்து நிலைபெற வேண்டும்."

செய்யும் முறை:

மனம் அமைந்திருக்கும் போது உடலின் இருப்பு உணர்கிறீர்களா?

அதைப் புறக்கணித்துவிட்டு, உள்ளத்தில் எழும் எளிய "நான்" உணர்வையேயே பிடி.

அந்த "நான்"க்கு முன்னே எண்ணங்கள் தோன்றும், மறையும். ஆனால் "நான்" தானே மாறாமல் இருக்கும்.

அந்த அனுபவத்திலே சில நொடிகள் நிலைபெறுங்கள்.

அது தான் ரிபு கீதையின் சித்த சாகர ஸ்தானம்.

7) "எல்லாம் என்னுள் தோன்றுகிறது" பயிற்சி

உண்மை என்ன?

உலகம் உன் உள்ளத்தில் தோன்றுகிறது.

செய்யும் முறை:

நீ பார்க்கும் காட்சி, உடன் அதைப் பின்வாங்கிப் பாருங்கள்:

"இது வெளி இல்லை..."

இது என் உள்ளுணர்வில் தோன்றும் படக்காட்சி."

உள்ளத்தை விட பெரிய 'உலகம்' இல்லை என்பதை உணரலாம்.

8) "பரம்பொருள் ஒன்றே" என்ற நேரடி உணர்வு

ரிபு கீதையின் மிகப் பெரிய பயிற்சி:

செய்யும் முறை:

எதை பார்த்தாலும் (மரம், மனிதன், வலி, மேகம், ஒலி) உடனே மனதில் சொல்:

"இதுவும் நானே; நானே இதுவும்."

இது மனத்தின் இருமையை அழிக்கிறது. தனி நபரான 'நான்' கரைந்து போகிறது.

9) "சும்மா இரு - இருப்பு அனுபவம்" பயிற்சி

ரிபு கீதையின் அடிப்படை "உள்ளம் அமைதி".

செய்யும் முறை:

5 நிமிடங்கள் எதையும் செய்யாமல் "இருப்பது" மட்டும் உணருங்கள்.

நீங்கள்: சுவாசிக்கிறீர்கள், விழித்திருக்கிறீர்கள். ஆனால் எதையும் செய்யவில்லை

இது மிகப் பெரிய சக்தி. ஏனெனில் இங்கே சாதனை இல்லை - சாதனைகள் தேவையும் இல்லை.

10) "நான் எங்கும் நிறைந்தவன்" உணர்வு பயிற்சி

இது அத்வைத அனுபவத்தின் உச்ச நிலை.

செய்யும் முறை:

நீங்கள் இருக்கும் அறையில் உடலைக் கடந்து, சுற்றியுள்ள வெளியை உணருங்கள். பிறகு மனதில் சொல்லுங்கள்: -

"நான் இங்கே மட்டும் இல்லை..."

நான் முழு இடத்தையும் நிறைந்திருக்கிறேன்..."

நீங்கள் விரிவாகி அனுபவிக்கத் தொடங்குவீர்கள்.

இது ரிபு கீதையின் புத்திசொல்லல்ல - அனுபவம்.

இது கடைசி பயிற்சி - மிகவும் முக்கியமானது.

11) "உணர்வு-இருப்பு மட்டுமே நிஜம்" பயிற்சி

நீங்கள் விழித்திருப்பதை படமாகப் பார்க்க முயற்சி செய்யுங்கள்.

எல்லா அனுபவங்களையும் தாண்டி ஒரு தெளிவு மட்டும் இருக்கும்: -

"நான் இருக்கிறேன்."

அதைப் பிடித்துக் கொண்டு நிற்கப்பழகுங்கள். அதுதான் தூய பிரம்மம்.

இவைகள் தினந்தோறும் 5-10 நிமிடங்கள் செய்தால் என்ன நடக்கும்?

- மனம் சுறுசுறுப்பான ஓட்டத்தை இழக்கும்.
- உடல் உணர்விலிருந்து வெகு மெதுவாக விடுவிப்பு வரும்.
- சுக-துக்கம் தூரத்திலிருந்து தெரியும்.
- 'நான்' என்ற உணர்வு ஆழமான அமைதியாக மாறும்.
- உலகம் கனவு போல மெலிதாகத் தோன்றும்.
- "நான் பிரம்மம்" என்பது யோசனை அல்ல - அனுபவமாக மாறும்

இது தான் ரிபு கீதையின் நேரடி பயன்.

ரிபு கீதா - அத்தியாயம் 1

ऋभुरुवाच -

शृणु नाग! प्रवक्ष्यामि ब्रह्मतत्त्वं सनातनम्/
यन्मुक्त्वा नान्यत् किञ्चित् ज्ञेयं तत्त्वविदां वर॥ १॥

ரிபுருவாச -

ஷ்ருணு நாக! ப்ரவக்ஷ்யாமி ப்ரஹ்மதத்வம் சனாதநம் /
யந்முக்த்வா நாந்யத் கிஞ்சித் ஜ்ஞேயம் தத்வவிதாம் வர // १॥

ரிபு முனிவர் பேசுகிறார் ...

"நிதாக!

நான் இப்போது உனக்கு ஆதிகாலத்திலிருந்து நிலைத்திருக்கும் பரம்பொருளின் தத்துவத்தைச் சொல்கிறேன். இதனை அறிந்தால், ஞானிகளுக்கு வேறேதும் அறிய வேண்டியதில்லை."

एतत्तत्त्वं मया प्रोक्तं नान्यत् विद्यते किञ्चित्/
एकमेव परं ब्रह्म नान्यदस्ति कदाचन॥ २॥

ஏதத்தத்வம் மயா ப்ரோக்தம் நாந்யத் விப்யதே கிஞ்சித்/
ஏகமேவ பரம் ப்ரஹ்ம நாந்யதஸ்தி கதாசந // २॥

"நான் சொல்லப் போகும் உண்மை ஒன்றே; அதற்கு அப்பால் வேறு நிஜம் எதுவும் இல்லை. பரம்பொருள் ஒன்றே ஒன்று மட்டுமே - இரண்டில்லை."

यत् पश्यसि जगत् सर्वं तत्तत् ब्रह्मैव केवलम्/
स्वप्ने नगरवत् सर्वं दृश्यते नैव वस्तुतः॥ ३॥

யத் பஷ்யஸி ஜகத் ஸர்வம் தத் தத் ப்ரஹ்மைவ கேவலம் /

ஸ்வப்னே நகரவத் ஸர்வம் த்ருஷ்யதே நைவ வஸ்துத: // 3//

"நீ பார்க்கும் உலகம் முழுவதும் பரம்பொருளே. கனவில்தோன்றும் நகரம் போல, இவைகள் உண்மையில் தனி இருப்பு கொண்டவைகள் அல்ல."

अहं ब्रह्मैव नान्यत् स्यात् सर्वं ब्रह्मैव निश्चयः/

नान्यदस्ति जगत् सर्वं ब्रह्मैव अहमव्ययम्// 4//

அஹம் ப்ரஹ்மைவ நாந்யத் ஸ்யாத் ஸர்வம் ப்ரஹ்மைவ நிச்சய: /

நாந்யதஸ்தி ஜகத் ஸர்வம் ப்ரஹ்மைவ அஹமவ்யயம் // 4//

"நானே பிரம்மம் - இதை உறுதியாய் உணர வேண்டும். உலகெங்கும் பரம்பொருள் மட்டுமே உள்ளது. உலகம் என்று தோன்றுவது கூட உன்னில் ஒளிரும் சாட்சி தான்."

ब्रह्मैवेदं जगत्सर्वं ब्रह्मैवेदं च देहकः/

ब्रह्मैव मनसश्चापि ब्रह्मैवेदं निरन्तरम्// 5//

ப்ரஹ்மைவேதம் ஜகத் ஸர்வம் ப்ரஹ்மைவேதம் ச தேஹக: /

ப்ரஹ்மைவ மனஸஷ்சாபி ப்ரஹ்மைவேதம் நிரந்தரம்// 5//

"இந்த உலகம் பிரம்மமே; உடலுமே பிரம்மம்; மனமும் பிரம்மம்; எல்லாப் பிரகடனங்களும் பரம்பொருளே."

यथा लोहं मणेरन्तर्गतमेकं प्रकाशते/
तथैवात्मा शरीरस्था प्रकाशते न संशयः॥ ६॥

யதா லோஹம் மணேரந்தர் கதமேகம் ப்ரகாசதே/
ததைவாத்மா ஷரீரஸ்தா ப்ரகாசதே ந ஸம்ஸய: // ६॥

"மணிக் கல்லின் உள்ளே தனியே ஒளிரும் ஒளிபோல, உடலில் உள்ளே ஆத்ம சாட்சி எப்போதும் பிரகாசிக்கிறது."

मन एव हि संसारो मन एव हि बन्धनम्/
मन एव हि संसारो मन एव हि मोक्षणम्॥ ७॥

மந ஏவ ஹி ஸம்சாரோ மந ஏவ ஹி பந்தநம்/
மந ஏவ ஹி ஸம்சாரோ மந ஏவ ஹி மோஷ்ணம்// ७॥

"மனம்தான் உலகமாகும்; மனம்தான் பந்தம்; மனம் நின்றால் விடுதலை; மனம் எழுந்தால் பந்தம் தோன்றுகிறது."

नाहं देहो न मे देहो देहो भोक्तापि नाहम्/
अहं ब्रह्मैव नान्यत् स्यात् सच्चिदानन्दरूपकः॥ ८॥

நாஹம் தேஹோ ந மே தேஹோ தேஹோ போக்தாபி நாஹம்/
அஹம் ப்ரஹ்மைவ நாந்யத் ஸ்யாத் ஸச்சிதானந்த ரூபக: // ८॥

"நான் உடல் அல்ல; உடலும் என்னுடையது இல்லை; உடலிலிருந்து அனுபவிப்பவனும் நான் அல்ல. நானே பரம்பொருள் - சச்சிதானந்த ஸ்வரூபம்."

यथा तरङ्गाः समुद्रस्था न पृथक् सन्ति कञ्चन/
तथा जीवाः परब्रह्मणि न पृथक् सन्ति कदाचन// ९//

யதா தரங்காஹு ஸமுத்ரஸ்தா ந ப்ருதக் சந்தி கஞ்சந/
ததா ஜீவாஹு பரப்ரஹ்மணி ந ப்ருதக் சந்தி கதாசந// ९//

"அலைகள் கடலுக்கு வேறல்ல; அப்படியே ஜீவராசிகளும் பரம்பொருளிலிருந்து வேறில்லை."

एवं ज्ञात्वा तु यो नित्यं ब्रह्मभावं समाश्रितः/
न स बन्धं न मोक्षं च पश्यति स्वात्मनिष्ठितः// १०//

ஏவம் ஞாத்வா து யோ நித்யம் ப்ரஹ்மபாவம் சமாஸ்ரித: /
ந ச பந்தம் ந மோக்ஷம் ச பஷ்யதி ஸ்வாத்ம நிஷ்டித: // १०//

"இவ்வுண்மையை அறிந்து பரம்பொருள் நிலையில் நிலைபெறும் ஒருவர் பந்தத்தையும் காணமுடியாது. மோட்சத்தையும் கூட காணமாட்டார். அவர் சுய ஆத்ம நிக்ஷலத்தில் எப்போதும் நிலைத்திருப்பார்."

ऋभुरुवाच -

मायैव खलु संसारो मायैवक्रम ईदृशः/
ब्रह्मैव केवलं सत्यं नान्यत् किञ्चिदिदं जगत्// ११//

ரிபுருவாச -

மாயைவ கலு ஸம்ஸாரோ மாயைவ அக்ரம ஈத்ருஷ: /
ப்ரஹ்மவை கேவலம் ஸத்யம் நாந்யத் கிஞ்சிதிதம் ஜகத் // ११//

ரிபு முனிவர் கூறுகிறார்:

"இந்த உலகம் மாயை; இதில் தோன்றும் அனைத்து நிகழ்வும் மாயையே.
உண்மையான ஒன்று பரம்பொருள் மட்டுமே; உலகம் எனத் தெரியும் எல்லாம் அதுவே."

यथा स्वप्ने पुरं दृष्टं न तत्त्वेनैव दृश्यते/
तथा विश्वं चिदाकाशे नास्ति सत्यं क्वचिन्नर॥ २॥

யதா ஸ்வப்நே புரம் த்ருஷ்டம் ந தத்வேநைவ த்ருஷ்யதே /
ததா விஸ்வம் சிதாகாஸோ நாஸ்தி ஸத்யம் க்வசின்னர // २॥

"கனவில் தோன்றும் நகரம். எவ்வாறு விழித்தபின் உண்மையல்லாதது போல உள்ளதோ? அதுப்போல, இந்த உலகமும் சிதாகாசமாகிய சாட்சியில் உண்மையாக இல்லை."

सर्गस्थित्यन्तकर्माणि मन एव प्रसूयते/
मनश्चिन्मात्ररूपं तु नास्ति तत्त्वे महापुरुष॥ ३॥

ஸர்கஸ்தித்யந்த கர்மாணி மன ஏவ ப்ரஸூயதே/
மநஸ்சின் மாத்ர ரூபம் து நாஸ்தி தத்வே மஹாபுருஷ// ३॥

"படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் என இந்த உலகச் செயல்களெல்லாம் மனத்திலிருந்துதான் தோன்றுகின்றன. ஆனால் உண்மையில் மனத்திற்கு தனி இருப்பு இல்லை."

नाहं मनो न मे मन्ये मनो नास्ति कदाचन/
अहं ब्रह्मैव नान्यत् स्यान्निर्गुणं परमं पदम्॥ ४॥

நாஹம் மனோ ந மே மன்யே மனோ நாஸ்தி கதாசந்/

அஹம் ப்ரஹ்மைவ நாந்யத் ஸ்யான் நிர்குணம் பரம் பதம்// ௪//

"நான் மனம் அல்ல; மனமும் என்னுடையது அல்ல; மனம் உண்மையில் இல்லை.
நானே பரம்பொருள்- குணமில்லாத பரம்பதம்."

देहो नास्ति न जीवोऽस्ति ब्रह्मैवास्ति निरन्तरम्/

यथा स्वर्णं हि भूषणं तद्रूपं नास्ति भूषणे// ५//

தேஹோ நாஸ்தி ந ஜீவோஸ்தி ப்ரஹ்மைவாஸ்தி நிரந்தரம் /

யதா ஸ்வர்ணம் ஹி பூஷணே தத்ரூபம் நாஸ்தி பூஷணே // ௫//

"உடலும் இல்லை, ஜீவராசி எனும் தனிப்பட்ட 'நான்' கூட இல்லை. இருப்பது
பரம்பொருள் மட்டுமே. தங்கம் இருந்தால்தான் ஆபரணம் தோன்றும்; ஆபரணத்துக்கு என்று
தனியொரு 'உண்மை' இல்லை."

अहमेव जगत्सर्वं अहमेव च चिन्मयम्/

अहमेव हि सर्वत्र नान्यदस्ति कदाचन// ६//

அஹமேவ ஜகத் ஸர்வம் அஹமேவ ச சின்மயம்/

அஹமேவ ஹி ஸர்வத்ர நாந்யதஸ்தி கதாசந்// ௬//

"நானே உலகம், நானே சித் ரூபமாகிய அறிவு. என்னைத்தவிர எந்த நிஜமும்
இல்லை."

नैव पश्यामि कञ्चित्स्वं न पश्यामि कदाचन/

एकमेव परं ब्रह्म सर्वं ब्रह्मैव केवलम्// ७//

நைவ பஷ்யாமி கஞ்சித் ஸ்வம் ந பஷ்யாமி கதாசந /

ஏகமேவ பரம் ப்ரஹ்ம ஸர்வம் ப்ரஹ்மைவ கேவலம் // 9//

"நான் என்னையும் தனியாக காணவில்லை; வேறொன்றையும் காணவில்லை.
எல்லா இடங்களிலும் பிரம்மமே - ஒரே நிஜம்."

यथा घटोऽस्ति नास्ति वा विद्यते व्योम्नि केवलम्/

तथैवेदं शरीरं स्यादात्मन्येव न विद्यते// ८//

யதா கதோ஽ஸ்தி நாஸ்தி வா வித்யதே வ்யோம்னி கேவலம்/

ததைவேதம் ஷரீரம் ஸ்யாத் ஆத்மந்யேவ ந வித்யதே// 8//

"பானையினுள் ஆகாயம் இருப்பது போல, அது பானைக்குள் இருந்தாலும்,
இல்லாவிட்டாலும், ஆகாயத்துக்கு குறைவே இல்லை. அதுபோல, உடலின் இருப்பும்,
இல்லாமையும் ஆத்மாவை பாதிப்பதில்லை."

सुखदुःखे न मत्तौ मे न धर्मो नाधर्म उच्यते/

अहंब्रह्म परम तत्त्वं नास्ति तत्त्वं शनैर्नर// ९//

ஸுகது:கே ந மத்தௌ மே ந தர்மோ நாதர்ம உச்யதே /

அஹம் ப்ரஹ்ம பரம் தத்வம் நாஸ்தி தத்வம் ஷநைர்நர // 9//

"சுகமும் துக்கமும் எனக்கு இல்லை; தர்மம், அதர்மமும் இல்லை. ஏனெனில், நான்
எல்லையற்ற பரம்பொருள் - நானோ நிறைவு பெற்ற ஒரே தத்துவம்."

एवं ज्ञात्वा सदा योगी ब्रह्मभावं समाश्रितः/
न बन्धं नापि मोक्षं च पश्यत्यात्मनि संस्थितः॥ १०॥

ஏவம் ஞாத்வா ஸதா யோகீ ப்ரஹ்மபாவம் சமாஸ்ரீத: /
ந பந்தம் நாபி மோக்ஷம் ச பஷ்யத்யாத்மநி சம்ஸ்தித: // १०//

"இவ்வுண்மையை உணர்ந்து பரம்பொருள் நிலையில் தங்கி இருப்பவன் பந்தத்தையும் காணான்; மோட்சத்தையும் காணான்; அவன் ஆத்ம நிஷ்டையில் எப்போதும் கலங்காமல் இருப்பான்."

ரிபு கீதா - அத்தியாயம் 3

ऋभुरुवाच -

शृणु नाग महाभाग! पुनरप्यहमादरात्/
ब्रह्मभावं प्रवक्ष्यामि नान्यत् किञ्चिदिदं जगत्॥ १॥

ரிபுருவாச -

ஷ்ருணு நாக மஹாபாக! புநரப்ய ஹமாதராத் /
ப்ரஹ்மபாவம் ப்ரவக்ஷ்யாமி நாந்யத் கிஞ்சிதிதம் ஜகத்// १//

ரிபு முனிவர் கூறுகிறார்:

"நிதாக! பாராட்டு பெறத்தக்கவனே, உனக்கு மீண்டும் சொல்கிறேன் - பரம்பொருளின் நிலையை விளக்குகிறேன். உலகம் எனத் தெரியும் எல்லாம் கல்பனை; உண்மையானது பிரம்மம் மட்டுமே."

नाहं मनो न मे मन्ये मनो नास्ति कदाचन/
अहमेव चिदानन्दो नित्यो निर्विकृतः शिवः॥ ११॥

நாஹம் மனோ ந மே மன்யே மனோ நாஸ்தி கதாசந/
அஹமேவ சிதானந்தோ நித்யோ நிர்விக்ருத: சிவ:॥ ११॥

"நான் மனம் அல்ல; மனம் எனக்குச் சொந்தமல்ல; மனம் உண்மையில் இல்லை.
நானே சிதானந்த பரம்பொருள் - நித்தியமான, மாறாத, சிவஸ்வரூபம்."

नाहं कर्ता न भोक्ता वै नाहं मन्ये कदाचन/
अहमेव परं ब्रह्म नान्यदस्ति कदाचन॥ १२॥

நாஹம் கர்தா ந போக்தா வை நாஹம் மன்யே கதாசந/
அஹமேவ பரம் ப்ரஹ்ம நாந்யதஸ்தி கதாசந॥ १२॥

"நான் செய்வனாகவும் இல்லை; அனுபவிப்பவனாகவும் இல்லை; அவைகள்
எல்லாம் தோற்றங்கள் மட்டுமே. நானே பரம்பொருள் - அதற்கப்பால் வேறொன்றும்
இல்லை."

यथा दीपप्रभा नित्यं प्रकाशयति भूतलम्/
तथा चिदात्मा सर्वस्य प्रकाशो नास्ति वै पृथक्॥ १३॥

யதா தீப்ப்ரபா நித்யம் ப்ரகாசயதி பூதலம்/
ததா சிதாத்மா ஸர்வஸ்ய ப்ரகாஷோ நாஸ்தி வை ப்ருதக் ॥ १३॥

"விளக்கொளி அனைத்தையும் பிரகாசப்படுத்துவது போல, ஆத்மாவின் சித் ஒளி
அனைத்து அனுபவங்களையும் வெளிச்சப்படுத்துகிறது."

अहमेव जगद्रूपं नान्यदस्ति कदाचन/
अहमेव परं ब्रह्म सर्वं ब्रह्ममयं जगत्॥ १६॥

அஹமேவ ஜகத்ரூபம் நாந்யதஸ்தி கதாசந/
அஹமேவ பரம் ப்ரஹ்ம ஸர்வம் ப்ரஹ்மமயம் ஜகத்॥ १६॥

"நானே உலகமாகத் தோன்றுகிறவன்; நான் அன்றி வேறு நிஜம் இல்லை.
உலகமே பரம்பொருளின் நிறைவு."

एवं ज्ञात्वा मनुष्येन्द्र! ब्रह्मभावं समाश्रितः/
न पश्यति पुनर्दुःखं न पश्यति सुखं तथा॥ २०॥

ஏவம் ஞாத்வா மனுஷ்யேந்த்ர! ப்ரஹ்மபாவம் சமாஸ்ரீத:
ந பஷ்யதி புநர்து:கம் ந பஷ்யதி ஸுகம் ததா॥ २०॥

"பரம்பொருளின் உண்மையை உணர்ந்து அதில் நிலைபெறும் ஞானி இனி
துக்கமும் சுகமும் எனும் இரட்டைகளைப் பார்க்க மாட்டான்."

अहमेव हि सर्वत्र नान्यदस्ति कदाचन/
अहमेव परं ब्रह्म सर्वत्र समवस्थितम्॥ ३१॥

அஹமேவ ஹி ஸர்வத்ர நாந்யதஸ்தி கதாசந/
அஹமேவ பரம் ப்ரஹ்ம ஸர்வத்ர ஸமவஸ்திதம்॥ ३१॥

"எங்கும் நான் மட்டுமே இருக்கிறேன். என் அப்பால் வேறொரு நிஜமும் இல்லை.
நானே பரம்பொருள் - எங்கும் சமமாக நிறைந்திருக்கிறவன்."

नाहं देहो न मे देहो नाहं मन्ये कदाचन/
अहमेव निराकारो निर्विकल्पो निरामयः॥ ३२॥

நாஹம் தேஹோ ந மே தேஹோ நாஹம் மன்யே கதாசந/
அஹமேவ நிராகாரோ நிர்விகல்போ நிராமய:॥ ३२॥

"நான் உடல் அல்ல; உடல் எனக்கு சொந்தம் அன்று; நான் மனமும் அன்று. நானே
ரூபமற்றவன், இரண்டில்லாதவன், துன்பமற்றவன்."

यथा नीलोदकं तोयं नीलं दृश्येत लोचनैः/
तथा विश्वमिदं सर्वं ब्रह्मणो रूपमिष्यते॥ ३३॥

யதா நீலோதகம் தோயம் நீலம் த்ருஷ்யேத லோசனை:/
ததா விஸ்வமிதம் ஸர்வம் ப்ரஹ்மணோ ரூபமிஷ்யதே॥ ३३॥

"நீரில் வானம் பிரதிபலித்து நீலமாகத் தெரியுமாறு, உலகமும் பரம்பொருளின்
பிரதிபலிப்பாகத் தோன்றுகிறது."

यथा शुक्तावभात्येव रजतं नास्ति तत्त्वतः/
तथा विश्वमिदं सर्वं मायया भाति तत्त्वतः॥ ३४॥

யதா சுக்தௌ அபாத்யேவ ரஜதம் நாஸ்தி தத்வத: /
ததா விஸ்வமிதம் ஸர்வம் மாயயா பாதி தத்வத: // ३४॥

"சிப்பி வெள்ளி போலத் தோன்றினாலும் வெள்ளி உண்மையில் இல்லாதது போல,
உலகமும் மாயையால் தோன்றினாலும், உலகதுக்கென்று தனிப்பட்ட உண்மை இல்லை."

अहमेव जगदाकारो नान्यदस्ति कदाचन/
अहमेव परं ब्रह्म सर्वत्र समवस्थितम्॥ ५०॥

அஹமேவ ஜகதாகாரோ நாந்யதஸ்தி கதாசந/
அஹமேவ பரம் ப்ரஹ்ம ஸர்வத்ர ஸமவஸ்திதம்॥ ५०॥

"நானே உலகம் என்னும் தோற்றமாக வெளிப்படுகிறவன்; என்னைத்தவிர வேறொன்றும் இல்லை. நான் - எங்கும் நிறைந்து விளங்கும் பரம பிரம்மம்."

अहमेव सर्वरूपं नान्यदस्ति कदाचन/
अहमेव परं ब्रह्म सर्वत्र समवस्थितम्॥ ३०॥

அஹமேவ ஸர்வரூபம் நாந்யதஸ்தி கதாசந/
அஹமேவ பரம் ப்ரஹ்ம ஸர்வத்ர ஸமவஸ்திதம்॥ ३०॥

"நானே அனைத்தும்; என் அப்பால் ஒன்றும் இல்லை. நான் - எல்லாவற்றிலும் நிறைந்த பரம பிரம்மமே."

(இனி, அத்தியாயம் 11 தொடங்கி புதியவை மட்டும்)

ரிபு கீதா - அத்தியாயம் 11

(புதிய வசனங்கள்)

இந்த அத்தியாயத்தில் பெரும்பாலான வசனங்கள் நாம் ஏற்கெனவே பார்த்த வசனங்களின் வார்த்தை மாற்றங்களே. ஆனால், இதில் முழு புதியதாக வருவது - தத்துவ வர்ணனை:

अल्पमेव जगत्सर्वं मिथैवासीत्सदा बुधैः/
स्वप्नवद्भाति लोकस्य प्रत्यक्षं नैव विद्यते॥

அல்பமேவ ஜகத் ஸர்வம் மித்யைவாஸீத் ஸதா புத்தை:/
ஸ்வப்னவத்தாதி லோகஸ்ய ப்ரத்யக்ஷம் நைவ வித்யதே॥

"ஞானிகள் கூறுவதாவது: - இவ்வுலகம் மிகவும் அல்பமானது, எல்லாம் தோன்றி மறைகின்ற மித்யா (மாயை) போன்றது. இது கனவில் காணும் உலகம் போல உண்மை போன்று தெரிகிறது - நிஜத்தில் இதுவொரு நேரடி உண்மை அல்ல."

செப்யுள் 11.18 - (புதியது)

स्वप्नोत्थितो यथा जन्तुर्न जानाति स्वप्नम्/
तथोद्भूतो महामायेर्न जानाति कदाचन॥

ஸ்வப்னோத்திதோ யதா ஜந்துர்ந ஜாநாதி ஸ்வப்நவம்/
ததோத்ரிதோ மஹாமாயேர்ந ஜாநாதி கதாசந॥

"ஒருவன் கனவிலிருந்து விழித்து எழுந்த பிறகு, கனவின் நிஜ சக்தியை அறிந்துக் கொண்டதுபோல, மகா மாயையைத் தாண்டி உயர்ந்த உத்தமன் பலவிதத் தோற்றங்களை கண்டு கலக்கம் அடைய மாட்டான்."

न ज्ञाता नापि ज्ञेयस्तु नापि ज्ञानं प्रयत्नतः/
स्वरूपं केवलं नित्यं ब्रह्मैवास्ति निरन्तरम्//

ந ஜ்ஞாதா நாபி ஜ்ஞேயஸ்து நாபி ஜ்ஞானம் முயத்நத: /
ஸ்வரூபம் கேவலம் நித்யம் ப்ரஹ்மைவாஸ்தி நிரந்தரம்//

"அறிவதற்கென தனி 'அறிவோர்' இல்லை; அறிய வேண்டியதும் இல்லை; அறிவு எனும் முயற்சியும் இல்லை. நித்தியமாக இருக்கும் ஒன்றே - பரம்பொருளின் சுத்தமான ஸ்வரூபம்."

यत्र यत्र मनो याति तत्र तत्रैव तिष्ठति/
यत्र नैवास्ति तत्त्वं तत्त्वमेव हि तिष्ठति//

யத்ர யத்ர மனோ யாதி தத்ர தத்ரைவ திஷ்டதி/
யத்ர நைவாஸ்தி தத்வம் தத்வமேவ ஹி திஷ்டதி//

"எங்கு மனம் ஓடுகிறதோ அங்கு அது நிற்கிறதுபோல் தோன்றும்; ஆனால் நிஜத்தில் எங்கும் பரம தத்துவமே நிறைந்துள்ளது - மனம் செல்லும் இடமில்லை."

नानात्वं नास्ति चैतन्ये न कार्यं नापि कारणम्/
अखण्डानन्दरूपोऽहमित्येवं भावयेत्तु योगिता//

நாநாத்வம் நாஸ்தி சைதந்யே ந கார்யம் நாபி காரணம்/
அகண்டாநந்தரூபோ ஹமித்யேவம் பாவயேத்து யோகிதா//

"சைதன்யத்தில் (சுத்த சிந்தனையில்) பெருமைகள் இல்லை; வேறுபாடுகள் இல்லை; காரியமும் இல்லை; காரணமும் இல்லை. 'நான் அகண்ட ஆனந்தம்' என்று உணரும் நிலை - அதுவே யோகியின் நிலை."

यत्र नैवास्ति संसारो न बन्धो नापि मोक्षणम्/
अवस्थितं परं ज्ञानं नान्यदस्ति कदाचन॥

யத்ர நைவாஸ்தி ஸம்ஸாரோ ந பந்தோ நாபி மோக்ஷணம்/
அவஸ்திதம் பரம் ஞானம் நான்யதஸ்தி கதாசந॥

"எந்த நிலையிலும் சம்சாரம் இல்லை, பந்தமும் இல்லை, மோட்சமும் இல்லை - அதுவே பரஞ்ஞானத்தின் இயல்பான நிலை. அதற்கு அப்பால் வேறு ஒன்றும் இல்லை."

புதிய வசனங்கள் மட்டும் (முழுத் தொகுப்பு)

ரிபு கீதை - அத்தியாயம் 14

न मन्मध्ये जगत्त्वं न जगन्मध्ये चात्मनः/
अभिन्नानन्दचित्तश्च सर्वं ब्रह्मैव_kevalam॥

ந மன்மத்யே ஜகத் தத்வம் ந ஜகன்மத்யே சாத்மன: /
அபின்னானந்த சித்தஸ்ச ஸர்வம் ப்ரஹ்மைவ கேவலம் //

"என்னுள் உலகம் இல்லை; உலகத்துள் 'நான்' இல்லை. சிதானந்தமான ஒன்று மட்டும் - பிரம்மமே - எல்லாம் அதுவே."

दृश्यदृश्यविनिर्मुक्तं चैतन्यं केवलं शिवम्/
यत्र दृश्यं न दृश्यं च तदेकं ब्रह्म शाश्वतम्॥

த்ருஷ்யத்ருஷ்ய விநிர்முத்தம் சைதன்யம் கேவலம் சிவம்/
யத்ர த்ருஷ்யம் ந த்ருஷ்யம் ச ததேக்ப்ரஹ்ம சாஷ்வதம்//

"பார்க்கப்படுவதிலும் பார்க்காததிலும் அப்பாற்பட்ட சுத்த சைதன்யமே சிவம். அங்கு 'பார்க்கப்படும்' என்ற இரண்டே இல்லை - நித்தியமான ஒன்று மட்டுமே: பரம்பொருள்."

ரிபு கீதா - அத்தியாயம் 15

न देहो न मनो नाहं न प्राणो नापि चन्द्रमा/
अहमेव हि निर्लेपं ब्रह्म पूर्णं निरामयम्//

ந தேஹோ ந மனோ நானும் ந ப்ராணோ நாபி சந்த்ரமா/
அஹமேவ ஹி நிர்லேபம் ப்ரஹ்ம பூர்ணம் நிராமயம்//

"நான் உடலும் இல்லை, மனமும் இல்லை, மூச்சும் இல்லை. நானே பற்றற்ற, பூரணமான, களங்கமற்ற பரம்பொருள்."

ரிபு கீதா - அத்தியாயம் 16

त्रिकालाबाधरूपोऽहं नित्यानन्दस्वभावकः/
न स्पर्शो न विकारो मे न नाशो न उदयः क्वचित्//

த்ரிகாலாபாத்யரூபோ஽ஹம் நித்யானந்தஸ்வபாவக: /
ந ஸ்பர்ஸோ ந விகாரோ மே ந நானோ ந உதய: க்வசித் //

"மூன்று காலத்தாலும் எட்டப்படாதவன் நான்; என் இயல்பு நித்திய ஆனந்தம். எனக்கு ஸ்பர்ஸம் இல்லை; மாற்றமும் இல்லை; உருவாக்கமும் அழிவும் கிடையாது."

ரிபு கீதை - அத்தியாயம் 17

न बन्धो नापि मोक्षो मे न साधनविधिर्मम/
स्वरूपेणैव तिष्ठामि ब्रह्मानन्दैकधाम्नि॥

ந பந்தோ நாபி மோக்ஷோ மே ந ஸாதனவிதிர்மம/
ஸ்வரூபேணைவ திஷ்டாமி ப்ரஹ்மானந்தைகதாம்னி॥

"எனக்கு 'பந்தமும்' இல்லை, 'மோட்சமும்' இல்லை. எனக்குச் சாதனைக்கூட கிடையாது. என் சுரூபமான பிரம்மானந்த நிலையில் எப்போதும் நிற்கிறேன்."

ரிபு கீதை - அத்தியாயம் 18

यत्र नास्ति सुषुप्तिः वा न जागरणमथापि वा/
अवस्थितं परं तत्त्वं तदहं नान्यदस्ति हि॥

யத்ர நாஸ்தி ஸுஷுப்தி: வா ந ஜாகரணமதாபி வா/
அவஸ்திதம் பரம் தத்வம் ததஹம் நாந்யதஸ்தி ஹி॥

"எங்கு தூக்கம் இல்லை, விழிப்பு இல்லை - அத்தகைய நிலையிலே நான் நிலைத்திருக்கிறேன். அதே பரம் தத்துவம்; அதற்கு அப்பால் எதுவும் இல்லை."

ரிபு கீதா - அத்தியாயம் 20

न सर्वं नापि किञ्चिद्धि न शून्यं नापि चान्यथा/
मायामात्रं समस्तं हि ब्रह्मैव परमार्थतः//

ந ஸர்வம் நாபி கிஞ்சேத்தி ந சூன்யம் நாபி சாந்யதா /
மாயாமாத்ரம் ஸமஸ்தம் ஹி ப்ரஹ்மைவ பரமார்த்தத: //

"எல்லாம் உள்ளது' என்றும் இல்லை, 'எதுவும் இல்லை' என்றும் இல்லை.
'சூன்யம்' என்றும் இல்லை. இவைகள் அனைத்தும் மாயை; உண்மையில் ஒன்றே ஒன்று
மட்டுமே உள்ளது - அதுவே, பிரம்மம்."

ரிபு கீதா - அத்தியாயம் 23

यथा दर्पणबिम्बानि स्वच्छे रूपाणि भान्ति च/
तथा चित्ते जगद्रोपो नास्ति तत्त्वेन कर्हिचित्//

யதா தர்ப்பணபிம்பானி ஸ்வச்சே ரூபாணி பான்தி ச/
ததா சித்தே ஜகத்ரோபோ நாஸ்தி தத்தவேன கர்ஹிசித்//

"எப்படிப் பளிங்குக் கண்ணாடியில் பிரதிபலிப்புகள் தெரிகிறதோ, அப்படியே
மனத்தில் உலகம் தோன்றுதல்; ஆனால் அது உண்மையல்ல - இவைகள் எல்லாமே
நிலையற்ற பிரதிபலிப்பு மட்டுமே."

ரிபு கீதா - அத்தியாயம் 24

चिदानन्दरसं पुण्यं नित्यं मुक्तं निरामयम्/
न मन्दं न च तिव्तं वा स्वभावेनैव संस्थितम्॥

சிதானந்தரசம் புண்யம் நித்யம் முக்தம் நிராமயம்/
ந மந்தம் ந ச திவ்தம் வா ஸ்வபாவேணைவ ஸம்ஸ்திதம்॥

"சிதானந்தம் - புனிதமானது, நித்தியம், முற்றிலும் பாவமற்றது, அழுக்கற்றது. இது மந்தமோ, கசப்போ இல்லை; அது எளிதாக இயற்கையாகவே நிற்கிறது."

ரிபு கீதா - அத்தியாயம் 29

न विज्ञानं न विज्ञानं न संकल्पः न संशयः/
निर्विकल्पैकमानन्दं तद्ब्रह्म परमं पदम्॥

ந விஜ்ஞானம் ந விஞ்ஞானம் ந ஸங்கல்ப: ந ஸன்ஸய: /
நிர்விகல்பைகமானந்தம் தத்ப்ரஹ்ம பரமம் பதம் //

"இங்கு அறிவும் இல்லை; அறியாமையும் இல்லை; சங்கல்பமும் இல்லை; சந்தேகமும் இல்லை. நிர்விகல்பமான ஆனந்தம் ஒன்று மட்டுமே - அதே பரம்பொருள்."

ரிபு கீதா - அத்தியாயம் 32

न ध्यानं न जपो नापि न यातिः न च व्रतम्/
अकृत्रिमं परं ब्रह्म तदेव हि सदाऽहम्॥

ந த்யானம் ந ஜபோ நாபி ந யாதி: ந ச வ்ரதம்/
அக்ருத்ரிமம் பரம் ப்ரஹ்ம ததேவ ஹி ஸதா(அ)ஹம்//

"எனக்குத் தியானமில்லை; ஜபமில்லை; யாத்திரையும் இல்லை; விரதமும் இல்லை.
ஏனெனில் நான் எப்போதும் - பாவனையற்ற, இயற்கையான பரம்பொருள் தான்."

ரிபு கீதா - அத்தியாயம் 36

न गुरुः न च शिष्यस्ति न शिक्षां न च शीलनम्/
न ज्ञाता न च ज्ञेयं तत् ब्रह्मैकं परमार्थतः//

ந குரு: ந ச சிஷ்யஸ்தி ந சிக்ஷா ந ச சீலனம்/
ந ஜ்ஞாதா ந ச ஜ்ஞேயம் தத் ப்ரஹ்மைகம் பரமார்த்தத: //

"இங்கு குருவும் இல்லை; சிஷ்யனும் இல்லை; பாடமும் இல்லை; பயிற்சியும்
இல்லை. அறிவோர் இல்லை; அறியப்பட வேண்டியதும் இல்லை. அது ஒரே பரம்பொருள்."

ரிபு கீதா - அத்தியாயம் 40

एकमेकं परं तत्त्वं नानात्वं नास्ति कर्हिचित्/
कल्पनासिद्धमात्रं हि जगदेतन्मृगत्रिणिका//

ஏகமேகம் பரம் தத்வம் நாநாத்வம் நாஸ்தி கர்ஹிசித்/
கல்பநாஸித்த மாத்த்ரம் ஹி ஜகதேதந் ம்ருக த்ருஷ்ணிகா//

ரிபு கீதை
(மூலமும் - உரையும்)

"ஒரு பரம தத்துவம் மட்டுமே உள்ளது; வேறுபாடுகள் ஒருபோதும் இல்லை. உலகம் எல்லாம் கற்பனையின் தோற்றம் - இது மான் தாகம் போல மாயை மட்டுமே."

ரிபு கீதை - அத்தியாயம் 44

(கடைசி புதிய வசனம்)

(இந்த செய்யுள் மிகவும் முக்கியமானது)

अहमेव हि सर्वात्मा सर्वं मय्येव कल्पितम्/
कल्पनानां विनाशोऽन्ते ब्रह्मैवाहं निरामयः//

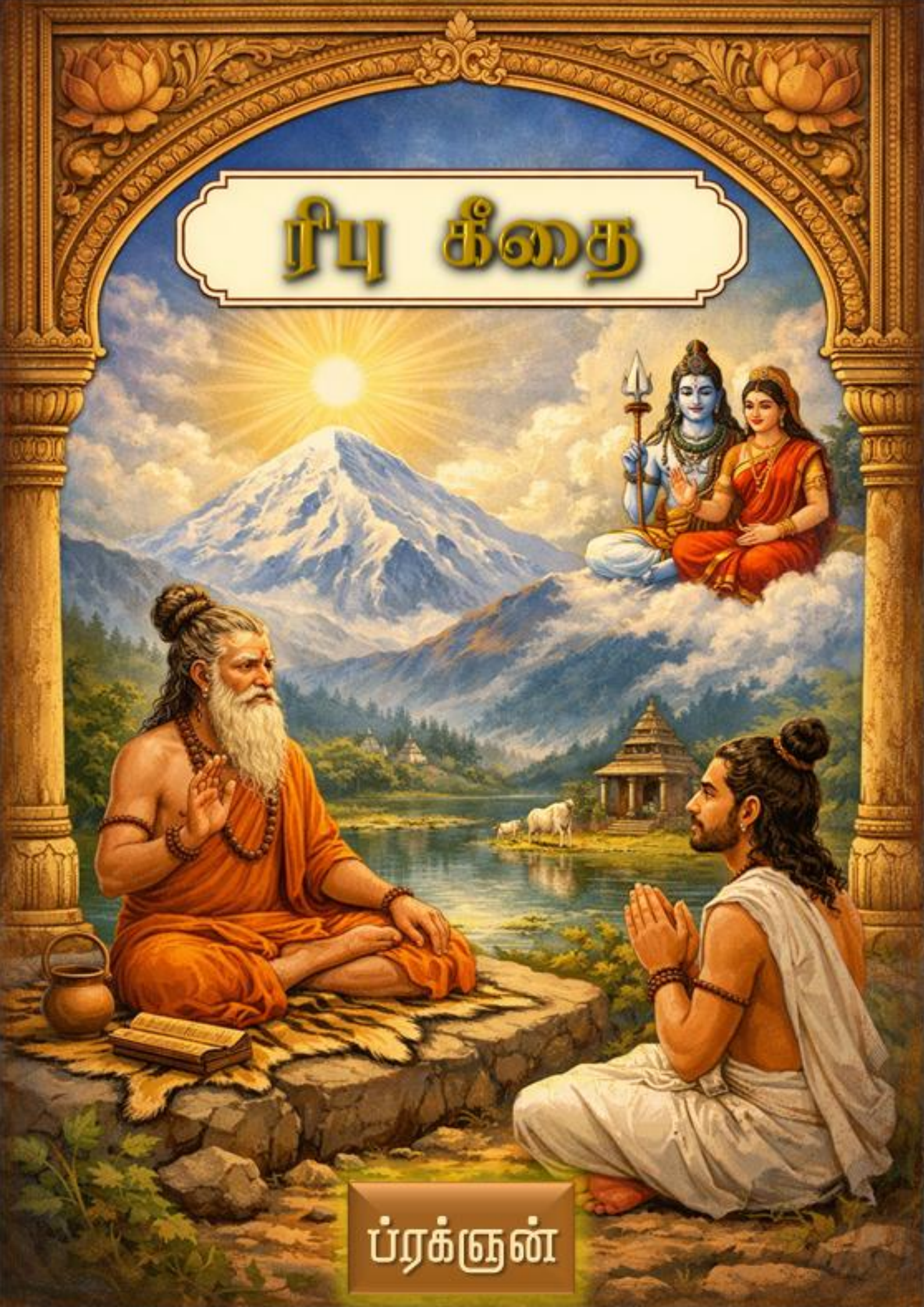
அஹமேவ ஹி ஸர்வாத்மா ஸர்வம் மய்யேவ கல்பிதம்/
கல்பநானாம் விநாஸே'ந்தே ப்ரஹ்மைவாஹம் நிராமய: //

"ஒரே ஆத்மாவாகிய நானே எல்லா ஆத்மாக்களுமாகத் தெரிகின்றேன். உலகம் அனைத்தும் எனக்கு உட்பட்ட கற்பனைகள். எல்லா கற்பனைகளும் முடிவுறும்போது, நான் - மாறாத, அழக்கற்ற பரம்பொருளாக மட்டுமே நிலைபெறுகிறேன்."

இவ்வாறு ரிபு கீதை (1-44) இல் வரை ரிபு முனிவருக்கும், நிதாகருக்கு நடைப்பெற்ற வசனங்கள் அனைத்தும் நிறைவடைந்து விட்டது.

ஓம் தத் ஸத்!

ரீபு கீதை

ப்ரக்ருன்